

NELLIE BLY

Creació d'una revista feminista

Pseudònim: Olímpia
Modalitat: Humanitats
Curs 2018/2019

Índex

1. Introducció.....	4
2. Hipòtesis.....	5
3. Objectius.....	5
4. Metodologia.....	6
5. Marc teòric.....	12
5.1 Què és el feminisme?	12
5.2 Breu història del feminisme.....	13
5.3 Sexisme.....	18
5.3.1 Masclisme.....	18
5.3.2 Micromasclisme.....	18
5.4 Conceptes clau.....	19
5.4.1 Androcentrisme.....	19
5.4.2 Patriarcat.....	19
5.4.3 Gènere.....	20
6. Explicació de la part pràctica.....	22
6.1 Articles de la secció “I am a rich man”	22
6.2 Articles de la secció “Simone”	24
6.3 Articles de la secció “999...”	26
6.4 Apartats “extres”	28
6.5 Portada i contraportada.....	31
7. Conclusions.....	32
8. Bibliografia i infografia.....	34
9. Webgrafia.....	36
Agraïments.....	40

1. Introducció

Trobar un tema per al meu treball de recerca sabia que no seria fàcil i la veritat és que vaig estar donant-li voltes durant molts dies i valorant opcions però sense trobar-ne cap que em convencés. Vaig considerar molts temes, tot i que tots tenien en comú l'aspecte feminista. Crec que això és degut al fet que el feminisme és un tema que m'interessa i em preocupa, ja que com a dona em toca de prop i forma part del meu dia a dia. Per tant, es podria dir que encara que no sabia com, volia tractar el feminisme d'alguna manera.

Llavors, un dia normal de classe, em va venir la inspiració i se'm va acudir que podria transformar articles masculistes en feministes. Poc després, vaig pensar que seria una bona opció expressar-ho en forma de revista i així també combinar el feminisme amb una forma de periodisme, de comunicació. La raó per la qual em vaig decidir per aquest tema finalment va ser pensar que fent això podia fer alguna cosa nova i ajudar a canviar, tot i que de manera reduïda, un àmbit masculista de la societat actual.

El periodisme té un gran pes avui dia, ja que representa les fonts d'informació directes per a molta gent d'edats diferents. Des de nens i nenes que llegeixen revistes infantils, preadolescents i adolescents que es compren revistes per estar al dia dels seus ídols, adults que compren diaris i/o revistes del cor, etc. Per no parlar de la gran quantitat de revistes i diaris digitals que són accessibles des de les xarxes socials, molts dels quals tenen una qualitat més que discutible.

Crec que cal que aquestes fonts d'informació contribueixin a donar un missatge equitatiu d'una vegada.

Res m'agradaria més que no haver de fer aquest treball, ja que això significaria que no vivim en una societat masculista, que la diferència entre sexes no existeix. Però tots sabem que no és així, per més que hi hagi gent que ens ho vulgui fer pensar. Sense excepcions. Així que, com que les coses no canvien soles, intentaré amb aquest treball ajudar a la meua manera i com puc: informant, criticant, queixant-me.

És per tot això que he decidit dedicar el meu treball de recerca a la creació d'una revista feminista basada en la transformació d'articles masculistes publicats en diaris i revistes digitals.

2. Hipòtesis

El que m'agradaria aconseguir amb el meu treball és fer evident el masclisme dins del món del periodisme i que aquest projecte sigui un mitjà de reflexió per a tothom que el llegeixi.

Ara mateix, abans de posar-me a fer la part pràctica del treball, sé que hi ha masclisme en el periodisme perquè he llegit notícies i articles, però no sóc conscient de quin nivell estem parlant. Espero trobar bastants articles a transformar, ja que si sense buscar-los vaig trobar articles d'aquest tipus, m'imagino que buscant-los en trobaré molts més.

3. Objectius

L'objectiu principal que m'he proposat a l'hora de fer aquest treball és:

- Ser capaç de plantejar i dissenyar una revista a partir de la transformació de diferents articles masculistes en articles feministes que mostrin la igualtat que el feminisme representa.

Aquest projecte també comporta, per tant, els objectius següents:

- Estudiar i treballar el feminisme per desenvolupar el meu coneixement sobre el tema i poder-lo aplicar a la creació de la revista i transformació dels articles.
- Detectar el masclisme o micromasclisme en articles actuals.
- Aprendre a treballar amb un programa de disseny gràfic i fer una creació cent per cent pròpia amb la qual pugui transmetre les meves idees.
- Aconseguir, com a resultat final, mostrar una nova visió del periodisme i la comunicació que sigui més justa amb les dones i que tingui el feminisme o la igualtat com a base.

4. Metodologia

Un cop escollit el tema al mes de maig, més o menys, vaig començar a treballar-hi.

Vaig començar a escriure la secció teòrica: la introducció, les hipòtesis i els objectius.

Al mes de juny, ja de vacances, vaig trobar-me amb la Júlia, la tutora del meu treball, per posar en comú les primeres idees i deixar clar quins eren els següents passos a seguir.

Va ser en aquell moment quan vaig començar a recollir alguns dels articles per transformar.

Primer vaig pensar que trobaria articles dels que jo buscava a diaris en paper, així que vaig començar mirant revistes i diaris físics. De seguida vaig veure que no seria fàcil ja que no n'hi havia gaires i, a més, era un procés molt lent. Llavors, vaig estar comparant-los amb els publicats a Internet i vaig fer diverses observacions. Una: a Internet hi ha molts més diaris i fonts de contingut a disponibilitat de tothom, de manera que hi ha molta més informació. Dos: vaig comprovar que els mitjans de comunicació digitals passen menys filtres, és a dir, no s'esforcen tant a ser políticament correctes com segurament molts dels diaris que es publiquen diàriament en paper o revistes mensuals.

Així doncs, vaig decidir continuar el meu treball centrant-me a buscar articles de diaris digitals, a les pàgines web dels diaris.

Això va ser el que vaig fer al mes de juliol aproximadament. Durant aquest temps, vaig estar revisant molts diaris espanyols i vaig trobar molts i molts articles per transformar.

Posteriorment, abans que comencés el curs, vaig utilitzar els dies de vacances que quedaven sobretot per documentar-me. Vaig llegir bastants llibres de la biblioteca de Palafrugell, alguns que jo ja tenia i altres en format PDF (de la biblioteca *online* feminista). Tot el que vaig extreure d'aquesta feina és el que vaig utilitzar per començar a escriure la part teòrica, cosa que no vol dir que només em servís per a això: vaig aprendre molt sobre el tema i em va servir per posar nom a molts aspectes de la meva pròpia quotidianitat que jo no sabia definir. Tot i així, la part teòrica encara no la podia donar per acabada, ja que volia afegir-hi un breu resum de la història de tot el moviment.

Però em vaig adonar que també era urgent començar la part pràctica del meu projecte, és a dir, dissenyar la revista. No tenia coneixements sobre maquetació ni quin programa era millor per fer-ho, però, després de buscar sobre el tema i preguntar a professionals, em vaig decidir pel programa InDesign que, segons em van dir, era el més indicat i conegut per dissenyar.

Quan vaig començar a provar-lo, no em va ser fàcil ja que no entenia moltes de les eines que es podien fer servir, no entenia algunes paraules tècniques... però això ho vaig solucionar amb la pràctica i buscant, una vegada més, informació sobre el programa i com utilitzar-lo.

El primer que vaig fer va ser transformar un dels articles que tenia guardats (el d'Águeda López) i crec que el resultat final del disseny em va motivar bastant a l'hora de fer la resta. A més, cada vegada que em posava a pensar o a fer-ne d'altres, se m'acudien més coses amb les quals els podria complementar. És així com he arribat al disseny final de cada un dels articles.

Un dels temes que més em preocupava mentre feia la revista era la portada, ja que vaig estar provant moltes opcions amb imatges de dones que m'inspiraven o relacionades amb el treball, però cap em convencia prou. Un dia, mentre buscava i pensava idees, vaig veure la imatge del símbol feminista del puny o els punys alçats, i vaig pensar que una portada amb aquest símbol seria bastant representativa. Una cosa que tenia clara, però, és que si utilitzava aquest símbol volia fer jo la foto demanant l'ajuda d'amigues o familiars. De cap manera volia agafar la imatge d'Internet perquè, a part que quedés bé, realment m'interessava que tingués un significat personal darrere. El que va passar, però, és que mentre que pensava com fer aquesta foto vaig tenir una idea que em va agradar més: escriure en el puny (meu, o d'algú altre) el nom de dones que apareixien a la revista, ja fossin inspiracions per a mi, víctimes del periodisme masclista o referents feministes en general. En resum, volia que hi apareguessin noms de dones que em van servir d'inspiració i motivació a l'hora de fer el treball, ja que era una manera de donar-hi el meu toc personal.

Aquesta idea va coincidir en un dia o dos abans d'un dinar que fèiem amb uns amics a la barraca de la meua família i volia aprofitar-ne el paisatge per fer la fotografia. El dia del dinar doncs, a la tarda, vaig demanar ajuda a una amiga meua que em va fer diverses fotos. Una d'elles, la que em va agradar més, és la portada actual de la revista.

Figura 1
Fotografia original de la portada

Figura 2
Imatge de la portada definitiva, després de retallar l'original

El pas següent era pensar un bon títol. Volia aconseguir trobar un títol que resumís el meu projecte, la meua manera de pensar. És a dir, volia trobar un títol amb molt de rerefons, almenys per a mi. Buscant informació vaig agafar un llibre infantil anomenat *Contes de bona nit per a nenes rebels*, en el qual s'explica de manera molt resumida la vida de dones importants de totes les èpoques, dones que han aportat alguna cosa a la història. Tot llegint, vaig trobar la biografia de Nellie Bly, una periodista d'investigació que de seguida em va captivar. Crec que és molt adequat i molt inspirador que el seu nom tituli la meua revista i que el subtítol, també inspirat en ella, digui: “juntament donarem la volta al món”. Per a mi aquest subtítol és una manera de dir que amb el feminisme, si totes ens hi posem, podem fer un canvi gegant al món i li podem “donar la volta” (L'explicació sobre el títol i la portada la podeu trobar a l'Explicació de la part pràctica, a la pàgina 31).

Per acabar la portada vaig pensar que quedaria molt bé afegir-hi un petit detall per complementar-ho. Sempre m'ha agradat molt dibuixar avions de paper i justament vaig creure que un avió de paper era molt adient per a la meua revista, ja que podria ser una manera de dir que no només es pot viatjar amb un avió de veritat, sinó també amb idees escrites en un paper. Jo mateixa el vaig dibuixar a mà i el vaig escanejar per posar-lo tal com apareix a la portada, a la dreta de la pàgina, entre el títol i el subtítol.

Solucionat el tema de la portada em vaig tornar a dedicar a la transformació d'articles. Vaig fer-ne molts dels que em faltaven, tot i que alguns em van costar més que altres. Per exemple, tenia la idea de fer una entrevista però no em vaig poder comunicar amb la noia a qui li volia fer i vaig haver de buscar una alternativa que va acabar sent un dels meus articles preferits, perquè per mi és la transformació més evident. Es tracta de l'article de la pàgina 10 i 11 que parla sobre Daniella Grace.

També vull destacar l'article d'opinió anomenat “Laura” en el qual faig una contraopinió de l'article escrit per Milena Busquets, en *El Periódico*. Per mi aquest va ser un dels més difícils d'escriure perquè és un tema tan recent i dolorós que em feia por no saber-me explicar. Al final, després de canviar-lo sencera dues vegades, vaig quedar contenta amb el resultat. Es pot dir que aquest és un dels articles més personals i, a la vegada, em sento orgullosa d'haver-lo escrit (vegeu pàgina 27 de la revista).

Quan tenia la majoria d'articles a punt, vaig haver de dedicar temps a pensar com organitzar la revista. Des d'un principi tenia clar que volia fer seccions específiques i que cadascuna tingués uns articles de la mateixa temàtica o amb els mateixos trets masculins.

Decidir les primeres dues seccions (*I am a rich man* i *Simone de Beauvoir*) no va ser gaire difícil.

Per una banda, la frase que dona nom a la primera secció és d'una entrevista de Cher que ja coneixia i tenia present. Per l'altra, Simone de Beauvoir és una dona de la qual he après molt fent aquest treball i tenia clar que volia que aparegués a la revista. Vaig fer, doncs, que la primera secció fos *I am a rich man* (Cher) amb articles en què les dones apareixen com a companyia d'un home i/o en segon terme, i que la segona fos *Simone de Beauvoir* i s'hi tractessin articles en els quals es limités a la dona a temes molt superficials.

Vaig tardar bastants més dies a trobar una manera d'anomenar la tercera secció. Sabia que volia que fos alguna cosa relacionada amb la violència de gènere, ja que tenia uns articles relacionats amb el tema. El problema és que no acabava mai de trobar un títol i una imatge que englobés totes les víctimes. Llavors, llegint articles i buscant informació per Internet, vaig pensar que seria bona idea que el títol fos el nombre de víctimes assassinades per la violència masculista, un nombre que també vaig fer aparèixer a la foto de la portada igual que el de Cher i el de Simone. Com es pot veure a la portada de la revista, a la mà em vaig escriure "995", que era el títol que tenia escrit també a la portada de la secció mentre feia la revista. Més tard, quan revisava els articles i ja no em faltava gaire per acabar, vaig tornar a buscar informació sobre els assassinats i em va sorprendre veure que el nombre ja no era 995, sinó que ja era 999. És per això que ho vaig canviar i el títol de la secció és "999...".

Per il·lustrar la secció tampoc volia utilitzar una imatge d'una víctima o una de molt general, perquè d'alguna manera volia representar-les a totes. Per això vaig decidir fer una fotografia al cel, que casualment aquella tarda era bastant gris, i escriure el nom de moltes de les dones assassinades durant el 2018. A l'últim espai de la llista de noms, però, vaig posar-hi punts suspensius per englobar tota la resta que no vaig poder-hi escriure.

Després d'això, vaig continuar amb la creació de contingut.

A part dels articles, també tenia ganes de fer alguns apartats de creació cent per cent pròpia, és a dir, fer-los jo des de zero. Els primers dos que vaig crear, "Això sí que fa fàstic" i "Conceptes mal apresos" no van suposar gran problema: em va venir la idea ràpidament i així els vaig fer. Per una altra banda, la recomanació literària se'm va acudir durant les vacances de Nadal, després que em regalessin dos dels llibres que hi apareixen, els de la història del feminisme (*Morder la manzana* ja el tenia i me l'havia llegit anteriorment). Fer aquest "extra" en concret em va agradar molt i vaig gaudir-ne perquè vaig fer jo les fotos dels llibres i de la portada de l'apartat i això em va donar l'oportunitat d'implementar en el treball una de les meves aficions com és la fotografia.

El quart i últim d'aquests apartats, el de la presència del feminisme a les xarxes socials, en canvi, no tenia pensat fer-lo i va ser una mica més difícil per mi.

El vaig haver de pensar perquè a mitjans de desembre vaig buscar a quina copisteria em podien imprimir la revista en un format de qualitat i aquesta va resultar ser l'STEIN de Girona. Com a totes les copisteries, em van enviar un manual d'instruccions en el qual explicaven en quin format volien la revista, quines marques (de tall, de sang...) necessitaven, etc.

Una de les característiques que deixaven molt clares era que perquè la revista quadrés, el nombre de pàgines havia de ser múltiple de quatre. Això va causar que em posés a organitzar les pàgines i llavors vaig veure que, tal com les tenia (tots els set articles acabats i tres extres), em faltava una pàgina de contingut. Llavors vaig decidir que faria un extra més d'una sola pàgina.

Al principi em va costar bastant pensar què podia fer ja que no hi comptava. Vaig estar pensant d'enfocar-lo de cara al cinema o a la música d'alguna manera fins que se'm va acudir que podia parlar de com és present el feminisme a les xarxes socials. I això és el que vaig fer, parlant d'Instagram i de Twitter, que són segurament les dues xarxes que jo més utilitzo i on es parla més sobre el tema.

Una de les últimes parts de disseny que vaig fer va ser la contraportada, que va ser un procés una mica estrany perquè no sabia ben bé què fer-hi però quan m'hi vaig posar de seguida ho vaig tenir clar. Primer, com que no ho havia fet en tota la revista ni en la portada, vaig decidir posar-hi una fotografia de Nellie Bly, crec que no ni podia faltar. Llavors se'm va acudir que podia posar-hi una imatge il·lustrada o un dibuix de la terra per representar "la volta al món" del subtítol de la portada.

Així doncs, de seguida que vaig provar de posar de fons el món i a sobre la fotografia, tal com està a la revista, em va agradar l'impacte visual que donava a la contraportada i vaig decidir deixar-ho així. Llavors, volia escriure-hi una frase a sota i, mentre la buscava, vaig pensar en tot el que havia llegit, en qui m'havia inspirat, en com m'havien motivat totes les dones dels articles i dels llibres que havia llegit. És per això que vaig decidir escriure la frase "revista dedicada a totes les dones que van lluitar perquè nosaltres ara puguem seguir lluitant".

D'aquesta frase he de recalcar que no en canviaria ni una paraula perquè crec que és així: si fa anys un grup de dones no s'hagués indignat i hagués actuat, nosaltres ara no estaríem així, sinó que segur que estaríem molt pitjor. I jo no estaria fent aquest treball.

Un cop enllestida la contraportada ja no quedava gaire per fer. Vaig revisar sobretot les fotografies, que havien d'estar ben posades i vinculades amb els arxius a de l'ordinador, vaig

canviar totes les que tenien una qualitat dolenta per unes amb bona resolució (de 300 ppp, tal com indicava el manual de la copisteria) i vaig assegurar-me que no faltés res.

El dia 7 de gener vaig enviar el PDF a la copisteria, que de seguida em van contestar dient que l'endemà estarien a punt les quatre còpies que en vaig demanar.

L'endemà, però, la cosa no va ser tan fàcil perquè havia comès un error amb la maquetació que vaig haver d'arreglar. La copisteria va contactar amb mi per avisar-me, vam parlar per telèfon i llavors els vaig tornar a enviar el PDF, ara sí, a punt per imprimir.

El dia següent, el dimecres 9 de gener, vaig recollir les revistes impreses a Girona de manera que donava per acabada la creació de la part pràctica.

Tots els articles mencionats a la metodologia i les altres parts de la revista estan explicades de manera més precisa en el punt "Explicació de la part pràctica", a partir de la pàgina 22.

Per veure els articles en l'acabat definitiu, consulteu la meua revista Nellie Bly, presentada per separat.

5. Marc teòric

5.1 Què és el feminisme?

Definir el feminisme no és fàcil, ja que estem parlant d'un moviment mundial que té com a protagonistes la meitat de la població i que no para d'evolucionar. Al ser un moviment actiu, la definició d'aquest segueix essent un procés obert que es va adaptant contínuament al temps actual.

Hi ha molts tipus i subgrups de feminismes, però, normalment, quan diem "feminisme" en singular ens referim a un moviment que els engloba a tots per defensar una mateixa causa principal.

Al contrari del que algunes persones ens volen fer creure, ser feminista no vol dir odiar els homes, ni el feminisme és el contrari de masclisme. Aquestes són dues característiques bàsiques per entendre'n la base. És un moviment que busca **justícia** per a les dones i que té com a objectiu acabar amb les discriminacions que pateixen cada dia. Angela Davis ens ho resumeix d'una manera senzilla i directa: "el feminisme és la idea radical que les dones som persones".

El feminisme va iniciar-se a finals del segle divuit, en el moment en el qual algunes dones es van adonar per primera vegada de l'opressió injustificada que exercien els homes com a col·lectiu sobre elles. Des d'aquell moment, el feminisme ha estat articulat per dones i ressalta cada dia aquests aspectes de la societat que mai havien estat qüestionats.

Les dones d'avui dia, feministes o no, és necessari que sapiguem i reconeguem que vivim de la manera que vivim i amb els drets que tenim gràcies a una sèrie de dones que van lluitar i treballar en el passat. El problema és que dins l'educació no es menciona el feminisme ni totes aquestes dones que, amb la seva lluita, van permetre que avui nosaltres tinguem autonomia i individualitat i puguem votar, entre moltes altres coses.

En cap llibre d'història, ni de primària ni de secundària, apareix el nom d'una dona reconeguda pel que va fer per la dona. Jo mateixa, mentre recullo informació i em documento per fer aquest treball, estic sorpresa de la quantitat de coses i fets que no sabia i de tots els noms femenins que m'eren desconeguts però que han fet tant per mi.

5.2 Breu història del feminisme

La història del feminisme és normalment dividida en tres etapes, anomenades **onades**.

Primera onada feminista

Durant el segle XVIII les dones no tenien cap mena de drets i eren considerades a la mateixa alçada socialment parlant que els esclaus.

A l'època de la Il·lustració, en què es van iniciar les lluites per aconseguir la igualtat entre classes socials, va tenir lloc la Revolució Francesa. Aquesta Revolució va tenir com a resultat la famosa Declaració dels drets de l'**home** i del ciutadà, però aquesta declaració no englobava les dones.

Olympe de Gouges i Mary Wollstonecraft van ser les responsables de l'impuls del feminisme després de reaccionar a aquesta injustícia. Van replicar a la Declaració dels drets de l'home i van escriure la seva pròpia Declaració dels drets de la dona, un text que podríem dir que va fundar el feminisme i la reivindicació dels drets també de la dona. Van ser les primeres a explicar que la diferència entre gèneres no era natural, sinó que es tractava d'una construcció cultural contra la qual s'havia de lluitar amb una educació més igualitària.

Tot i la seva determinació, Olympe de Gouges i Mary Wollstonecraft van rebre una molt dura repressió que ho va empitjorar tot. El que no sabien, però, és que el que elles havien començat ja no es podia aturar: res tornaria a ser el mateix.

Aquesta part de la història és el que coneixem com a primera onada feminista.

Segona onada feminista

A Estats Units, al voltant del 1850, un petit grup de dones es va adonar de la discriminació que vivien quotidianament i van decidir actuar al respecte. Dues d'elles, Lucretia Mott i Elisabeth Cady Stanton, van exposar una declaració (*Declaració dels sentiments*) amb la qual reivindicaven els drets civils com ara el dret a vot. **Aquesta declaració va començar la lluita feminista en massa**, però elles, essent-ne les responsables, van ser humiliades durant anys amb dures repressions i ridiculitzacions.

Per una altra banda, a Gran Bretanya els fets van succeir de manera similar però amb la diferència que allà van actuar abans utilitzant diferents formes de protesta: vagues de fam, encadenaments, etc.

A Anglaterra, l'any 1918, va tenir lloc la primera victòria feminista, ja que es va obtenir el dret a vot de les dones. Això sí, només podien votar les majors de trenta anys.

Als Estats Units es va aconseguir també el dret a vot dos anys més tard, l'any 1920, però en aquest cas només per a dones blanques. El moviment que va predominar en aquesta època s'anomena sufragisme, un moviment social d'acció protagonitzat sobretot per burgeses blanques. Mentrestant, moltes altres dones vivien realitats molt diferents. Per exemple, les dones negres patien una doble discriminació (masclisme i racisme) i les dones del proletariat havien de lluitar contra el masclisme i la discriminació de classes.

A causa d'aquestes diferents situacions van sorgir dins del feminisme dues branques amb objectius diferents: una que buscava la igualtat i una altra que volia canviar el sistema.

El feminisme entre la Primera i la Segona Guerra Mundial

Durant el temps entre les dues guerres, el feminisme va quedar paralitzat, ja que tothom tenia una situació molt difícil a causa dels conflictes bèl·lics.

Va ser després de la Segona Guerra Mundial que Simone de Beauvoir, una filòsofa i escriptora francesa, va escriure la seva obra més important: *El segon sexe* (1949). Aquesta obra va ser un punt d'inflexió que fins i tot va fer que la seva autora es fes feminista. És, encara a l'actualitat, una obra molt important que explica com mai s'havia fet abans, l'androcentrisme i el concepte de gènere. Simone de Beauvoir va crear, gairebé sense adonar-se'n, l'estudi més complet del feminisme i va remoure milers de consciències.

A *El segon sexe*, Simone va escriure la seva frase més coneguda: “No es neix dona, sinó que s'arriba a ser-ho”, amb la qual expressa que la feminitat no és més que una construcció social.

Gràcies a aquesta obra, el feminisme va tornar a tenir força.

Què va passar acabada la Segona Guerra Mundial?

Acabada la guerra, un fenomen “estrany” es va expandir arreu del món. Els homes van tornar a casa seva després de lluitar i les dones, com a conseqüència, van tornar a estar tancades a casa com abans per fer les feines domèstiques i cuidar els nens. Moltes dones, llavors, es van deprimir o es van posar malaltes i cap especialista era capaç d'entendre per què.

Betty Friedan va publicar al voltant d'aquells anys una obra en la qual exposava per què la majoria de les dones estaven tristes, deprimides, etc. Aquesta obra es va anomenar *Mística de la feminitat* i és considerada una de les més influents del segle XX i una altra obra clau per al feminisme. Betty parlava del que era conegut com “el problema que no té nom”. L'escriptora deia que el que passava a les dones era que no estaven satisfetes amb el seu estil de vida, ja que

sentien que no eren importants i que fins i tot elles prioritzaven els altres (la família) per sobre de si mateixes.

Com a conseqüència de la seva obra, Betty Friedan va cofundar juntament amb Pauli Murray l'Organització Nacional de Dones (conegut en anglès amb les sigles NOW). Aquesta organització encara existeix avui dia i és una de les més antigues de la història. Tal com s'expressa en la declaració de fundació de 1966, l'organització defensa els drets de les dones i dona una extrema importància a la igualtat econòmica i de drets.

Tercera onada feminista

La tercera onada feminista està caracteritzada pel **feminisme radical**. Aquesta branca del feminisme va néixer després de veure que, tot i que en teoria s'havia aconseguit l'objectiu del feminisme liberal que era el dret a vot, les dones continuaven subordinades. És a dir, les dones als anys 60 i 70 havien aconseguit poder votar a molt llocs del món, tenien drets i podien ocupar llocs de poder, però el que passava en realitat és que la llei no les protegia i seguien igual de sotmeses que abans.

Les dones eren maltractades i estaven envoltades de violència a les seves cases i vivien també desigualtat econòmica. És per això que va sorgir el feminisme radical, un feminisme que volia canviar-ho tot des de l'arrel i solucionar totes les discriminacions que experimentaven les dones.

La principal aportació d'aquest feminisme va ser la identificació de la societat com a patriarcat¹ i, conseqüentment, la intenció d'abolir completament el gènere², és a dir, evitar que el fet de ser d'un sexe o d'un altre condicionés els gustos i les possibilitats.

Per aconseguir el que volien les feministes radicals van organitzar moltes grans protestes i van crear espais i centres propis. Va ser gràcies a aquesta feina que van aconseguir canviar el dia a dia de les dones del segle vint.

La tercera onada feminista es podria dir que engloba també les últimes dècades i l'actualitat, tot i que hi ha gent que defensa que el que estem vivint aquests darrers anys ja forma part de la quarta onada feminista.

El feminisme als anys 90

Els anys 90 van ser claus perquè el feminisme es va expandir i es va adaptar a cadascuna de les comunitats i necessitats de cada dona. És per això que es diu que no hi ha només un feminisme,

¹ El concepte *patriarcat* està desenvolupat al marc teòric, a la pàgina 18.

² El concepte *gènere* està desenvolupat al marc teòric, a la pàgina 19.

sinó que n'hi ha de diferents tipus amb diferents objectius tot i compartir, òbviament, els mateixos ideals i conviccions.

Durant aquesta dècada també va ser tot un canvi la popularització d'Internet. Pel feminisme va suposar un nou món de possibilitats pera actuar i treballar. Dins l'àmbit d'Espanya, per exemple, va aparèixer el diari feminista d'Internet *Mujeres en Red*.

Actualitat

Durant els últims anys el feminisme no ha parat de créixer i hi ha molt poca gent que no n'hagi sentit a parlar. A les xarxes socials és un tema molt recurrent i discutit i cada vegada són més les persones que són conscients de la discriminació i estan decidides a seguir lluitant.

Les manifestacions de cada 8 de març tenen una gran participació també.

Això no vol dir, però, que la feina estigui feta. Hem de seguir lluitant per acabar amb desigualtats que encara no hem aconseguit eliminar: la violència de gènere és un dels temes més preocupants actualment ja que hi continuen havent moltes violacions i assassinats.

També s'ha de treballar en la desigualtat econòmica, en el fet que per fer la mateixa feina un home cobri més que una dona.

Això, als països més afortunats. Per suposat, no podem oblidar que hi ha països on encara es viu en el passat i les dones pateixen condicions deplorables.

És evident que hem avançat molt, però també és veritat que ens queda molt per fer.

5.3 Sexisme

El sexisme és el conjunt d'actituds i accions a través de les quals es menysprea una persona pel sol fet de ser d'un sexe o un altre. Aquestes actituds afavoreixen la desigualtat i la jerarquitització.

A continuació, em centraré en el sexisme dels homes envers les dones, perquè actualment és el més comú i preocupant.

5.3.1 Masclisme

El masclisme és adoptar una actitud de prepotència davant de les dones i atacar-les mitjançant accions físiques o verbals ofensives. La finalitat del masclisme és seguir perpetuant la submissió de les dones davant dels homes en tots els àmbits. Es pot ser masclista de manera conscient o inconscient.

Si ho relacionem amb el concepte de sexisme anteriorment explicat, el masclisme en seria la manifestació pràctica. Per això, quan ens volem referir a sexisme per part d'un home cap a una dona (sobretot col·loquialment), ho anomenem comportament masclista.

5.3.2 Els micromasclismes

Els micromasclismes són accions i/o expressions masclistes molt subtils. Són tan subtils que solen passar desapercebudes fora que siguis feminista i siguis conscient que existeixen. Com diu Leticia Dolera en el seu llibre *Morder la Manzana* (2018), normalment, quan una feminista es queixa d'un micromasclisme se la qualifica de pesada i exagerada. Això passa perquè són situacions quotidianes que s'han normalitzat, però és important detectar-les perquè reflecteixen les actituds masclistes i ajuden a mantenir aquesta desigualtat entre homes i dones.

Aquests són alguns exemples de micromasclismes molt actuals i que molta gent viu sovint:

- Quan les noies tenen l'entrada gratis a la discoteca: aquest micromasclisme cada vegada molesta a més noies i és menys acceptat, i amb raó, ja que l'únic motiu pel qual això passa és perquè hi hagi noies a les discoteques i així atraure nois a anar-hi. És a dir, que som utilitzades perquè les empreses guanyin més diners a costa nostra.
- Quan en una cafeteria o restaurant porten el compte al noi, com si aquest ens hagués de mantenir i pagar per nosaltres.
- El tòpic de "les dames primer".

5.4 Conceptes claus

Els següents conceptes són necessaris a l'hora d'analitzar la societat actual. Respecte al meu treball també són uns aspectes importants, perquè estan presents als articles que analitzaré i transformaré. Aquests conceptes són: androcentrisme, patriarcat i gènere.

5.4.1 Androcentrisme

L'androcentrisme, tal com indica el seu nom, és la pràctica, inconscient o conscient, de considerar el punt de vista masculí com a únic i universal i a l'home com a mesura de i per a tot. Aquesta visió del món distorsiona la realitat, ja que invisibilitza les dones i tot el que elles poden aportar. Juana Gallego Ayala, professora de periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, expressa en el seu llibre *Eva devuelve la costilla* que fa pena pensar en la quantitat de talent natural que s'ha perdut al món per haver ignorat durant tants anys la meitat de la població. Espanta pensar en tot el que podríem saber i/o ser avui dia si no hagués existit aquesta visió androcèntrica del món que ha apartat durant tant temps les dones i no les ha deixat participar en la construcció de la societat que avui coneixem.

També és androcèntric, per exemple, un estudi científic basat en dades sobre homes però que generalitza els resultats per als dos sexes (homes i dones). És una situació bastant comuna i, de fet, l'androcentrisme està present en totes les branques del saber: psicologia, medicina, educació, etc.

Un altre cas actual d'androcentrisme és el nostre llenguatge quotidià, ja que quan ens volem dirigir en un grup format tant per nois com per noies, utilitzem el masculí i mai el femení. I això és perquè, al viure en una societat androcèntrica, considerem que tot el que té a veure amb l'home és universal i neutre.

5.4.2 Patriarcat

El patriarcat és un concepte molt relacionat amb l'androcentrisme, tots dos comparteixen l'home com a figura principal.

És un sistema familiar i social, ideològic i polític en el qual els homes ocupen els càrrecs claus i d'alt poder.

Forma part de totes les societats humanes des de fa molt temps i ha comportat que, encara actualment, els homes siguin i se sentin superiors a les dones en tots els aspectes possibles de la societat. Al principi els homes van prendre el poder sobre les dones per causes biològiques (força física); llavors es va estendre als àmbits polítics i econòmics i, finalment, a les famílies i relacions personals de qualsevol tipus.

Moltes dones, fa temps, pensaven simplement que aquella superioritat era normal, que havien d'acceptar-ho i callar. Altres pensaven que era culpa seva i que havien pres una mala decisió de casar-se amb aquella persona, o que havien tingut mala sort amb la relació quan l'home les sotmetia a través de la força i la violència. Finalment, es va fer evident que moltes vivien en el mateix patró de relació i que això ho causava el sistema opressor que és el patriarcat.

Podem classificar el patriarcat en dos tipus:

1. El patriarcat de coacció: societat en la qual les dones són inferiors als homes per llei i les dones que s'hi oposen són castigades a través de la justícia.
2. El patriarcat de consentiment: es dona en societats on teòricament els homes i les dones són iguals (legalment) però en les quals, en realitat, hi segueix existint una clara desigualtat. És el cas d'Espanya, per exemple, on els homes i les dones són iguals davant la llei però on, en la majoria de feines, els homes cobren molt més que les dones per fer la mateixa tasca i la violència de gènere segueix viva (i els agressors són protegits per la llei).

El patriarcat de consentiment, que és el que coneixem de més a prop per raons òbvies, manté el sistema patriarcal i androcèntric mitjançant la cultura: amb cançons, contes per a nens petits, programes de televisió, religió...

L'objectiu del feminisme és acabar amb aquesta organització social patriarcal, ja que això suposaria acabar amb les discriminacions que es formen des que som petits, des que ens fan pensar que els homes, nois o nens són superiors per naturalesa.

5.4.3 Gènere

El gènere és el conjunt de valors, accions i comportaments que se'ns assignen segons el nostre sexe (home o dona). Per exemple, per a les noies és el típic “comporta't com una senyoreta” i per als nois podria ser el típic tòpic que “els nois no ploren”.

La primera dona que va escriure sobre aquest tema, tot i que el concepte de *gènere* no el va utilitzar perquè es va desenvolupar i començar a utilitzar més tard, va ser Simone de Beauvoir. Ho va fer en el seu llibre *El segon sexe* (1949), on va dir segurament la seva frase més coneguda: “No es neix dona, et fas dona”, volent dir que aquesta idealització de “dona” que és el gènere és una construcció social que no té res a veure amb el sexe de la persona. El llibre de Beauvoir es considera encara avui una de les peces claus del desenvolupament del feminisme.

Com tot el que té a veure amb el masclisme, els gèneres estan jerarquitzats i el masculí és encara considerat superior al femení. És per això que molts nois són obligats o ells mateixos s'obliguen

a demostrar la seva virilitat, per apartar-se al màxim possible de la feminitat. Tot això neix, i per tant podria canviar, a partir de l'educació que reben els nens de petits. És urgent, per al feminisme i per als mateixos nois, que aquesta educació canviï, que s'eliminïn els gèneres. Dic que és urgent perquè aquesta masculinitat que s'imposa als nois els perjudica molt, ja que els limita com a persones i els redueix la humanitat, és a dir, la capacitat de mostrar els seus sentiments reals i el que són (por, tristesa... quan es diu que un noi no hauria de plorar i ser valent).

Tot i que són les més afectades, les dones no són les úniques víctimes del masclisme i tot el que aquest comporta.

6. Explicació de la part pràctica

La meua part pràctica ha estat crear una revista feminista a partir de la transformació d'uns articles masculistes i discriminatoris.

La revista està organitzada en tres seccions en les quals hi ha dos o tres articles transformats i uns apartats extres de creació pròpia.

A continuació faig una explicació detallada dels articles de cada secció, dels extres i, finalment, de la portada i la contraportada.

6.1 Articles de la secció “I am a rich man”

Aquesta secció reuneix un conjunt d'articles en els quals es tractava la dona com a objecte, és a dir, sempre es parlava de la dona com a complement de l'home a qui acompanyava.

⇒ **Article Águeda López – *Nellie Bly* pàgines 8 i 9**

Títol original: *Águeda López, la Miss Toledo que lo da todo al ritmo de ‘Despacito’ y embelesa a Luis Fonsi*

Diari: *El Español* (19/07/18)

Títol *Nellie Bly*: “Águeda López, molt més que “la dona de”

Aquest article va ser un dels primers que vaig transformar. El que em va cridar l'atenció per decidir transformar-lo van ser diverses frases de l'article. Algunes d'elles són: “el día que la mujer de Luis Fonsi [...] perdió el concurso se pilló un buen berrinche” o quan explica que té sort perquè s'ha casat amb un home “immensament milionari”. Aquestes dues em van molestar perquè la primera dona a entendre que quan va perdre, Águeda va fer un escàndol i es va enfadar molt, cosa que no és veritat, i amb la segona insinua que els diners van ser l'únic factor que va fer que Águeda es casés amb el seu marit.

Però, en realitat, la que em fa portar a refer l'article és la que hi ha a continuació de dir que va perdre el concurs: “pero lo que ella no sabía es que el karma era sabio y le había destinado un futuro mejor: ser la esposa de Luis Fonsi”.

Per mi, això és una manera més subtil de dir: és igual que no triomfés en la seva carrera professional perquè després es va casar amb un home exitós. Cosa que era mentida, ja que ella per si sola també era una persona amb èxit professional.

És precisament això el que he intentat transmetre en l'article transformat i per fer-ho he volgut escriure els seus propis mèrits, sense tenir en compte amb qui està casada. Em sembla que els del diari *El Español* podrien haver explicat coses més interessants de la seva carrera, en lloc de tota la informació buida que donen sobre ella.

En aquest cas, la frase de la Cher que dona nom a la secció està molt relacionada amb l'article.

⇒ **Article sobre Daniella Grace – Nellie Bly pàgines 10 i 11**

Títol original: *Así es Daniella Grace, la espectacular rubia que consuela a Loris Karius, el portero del Liverpool.*

Diari: *La Razón* (29/05/18)

Títol *Nellie Bly*: “Daniella Grace i Loris Karius: junts?”

Aquest, segons el meu punt de vista, és un dels articles més ofensius. No només per a la protagonista de l'article, sinó que per a totes les dones. Primerament el títol ja dona una idea de com serà el to de tot l'article, ja que Daniella Grace es descriu com “la espectacular rubia que consuela a Loris Karius”. És a dir, no només se la redueix a una rossa espectacular sinó que també la descriu com el consol del futbolista després de perdre un partit mentre que a Loris Karius el descriu amb la seva professió. Ell, porter del Liverpool. Ella, “espectacular rubia que consuela a Loris Karius”. Més endavant és descrita també com a “el pañó de lágrimas del guardameta”.

Tampoc se n'obliden de recordar que també se la va relacionar anteriorment amb un altre famós futbolista (Cristiano Ronaldo), cosa que és curiosa perquè, en canvi, no diu res de les relacions anteriors de Loris Karius.

Finalment, em sembla important destacar que les imatges que van utilitzar per a la notícia són totes de la model en roba interior o bikini, no n'hi ha cap en què no ensenyi “pell”.

Com es pot veure a la part inferior de la pàgina 10 de la revista, també he afegit la captura de pantalla d'un comentari d'un usuari del diari que crec que està bastant en sintonia amb el llenguatge de l'article.

Comentario de un usuario:

· hace 6 meses

Con semejante monumento no me extraña que no estuviera en lo que tenía que estar. Además las penas con "pan" son menos penas.

^ | v · Responder · Compartir

Figura 3

Comentari de l'article de la Razón sobre Daniella Grace.

Per totes aquestes raons, he transformat aquesta notícia en una altra en la qual es parlés igualment de la possible relació entre els dos però de manera igualitària, és a dir, que es fes un resum de les seves carreres professionals.

La intenció de fer l'article així és mostrar que també es pot parlar de temes del cor, com és el rumor d'una relació, sense haver de discriminar ningú.

També he volgut posar una imatge de Daniella Grace i una de Loris Karius, totes dues extretes del seu Instagram personal. Volia també marcar la diferència en les imatges ja que a l'article original només surt una imatge d'ella (i no una d'ell) d'esquenes en a la platja i jo n'he posat una en què se li veu la cara.

6.2 Articles de la secció 'Simone'

La secció Simone pren el nom de l'escriptora Simone de Beauvoir, que va escriure una obra fonamental per tal que després es pogués desenvolupar la teoria dels gèneres. Aquesta teoria ve a dir que la societat imposa a cada persona una sèrie de comportaments que ha de seguir depenent de si neix dona o home.

Els articles d'aquest apartat tenen molt a veure amb aquest tema, ja que tots o la majoria d'ells parlen de coses per a dones o les limiten a certs temes que, suposadament, són femenins.

⇒ Article Clubs (Alma Sensai i clubs feministes) – *Nellie Bly* pàgines 16 i 17

Títol original: "Más allá del Alma Sensai: los otros clubes exclusivos para mujeres en España"

Diari: *El Confidencial* (03/07/18)

Títol *Nellie Bly*: "Clubs feministes arreu del món"

El primer dels articles exemplifica bastant bé perquè he anomenat així la secció.

L'article era una explicació d'un club de dones anomenat Sensai i, cap al final, quan s'anomenen altres clubs del mateix estil, la descripció és: *pero este no es el único club donde las mujeres tienen la posibilidad de [...] compartir sus experiencias sobre **belleza, deporte, salud y bienestar.***

Personalment, aquesta afirmació em va sobtar i a la vegada em va fer gràcia, perquè no conec a gaires dones (i m'hi incloc) que quan es troben amb amigues, conegudes, o simplement amb altres dones, es posin a parlar de bellesa, esport, salut i/o benestar.

És per això que vaig intentar buscar altres alternatives, altres clubs, com són The Wing (a Estats Units) i La Tribu (Espanya).

The Wing és un club que ofereix un espai només per a dones en el qual poden anar a passar l'estona, a treballar tranquil·lament o a participar en xerrades i debats que s'hi organitzen, com és el cas de la imatge que apareix a la revista.

Figura 4
Fotografia d'una xerrada de Jennifer Lawrence que il·lustra l'article sobre els clubs feministes

Vaig voler posar també La Tribu especialment perquè vaig veure que és un grup de xerrades però també de lectura que organitza sessions durant tot l'any a moltes ciutats d'Espanya. En aquests

grups de lectura, però, es llegeixen llibres feministes i/o escrits per dones. Al contrari que The Wing, La Tribu obre les seves xerrades i debats de lectura també a homes.

⇒ **Article Pilota d'or (Coral Simanovich i Ada Hegerberg) – *Nellie Bly* pàgines 18 i 19**

Títol original: “Balón Rosa de Oro 2017: Coral Simanovich!”

Diari: *El Balón Rosa* (28/01/18)

Títol *Nellie Bly*: “Pilota d'or: Ada Hegerberg”

El Balón Rosa bàsicament és una pàgina web que parla i escriu “articles” sobre noies (sobretot models) relacionades d'alguna manera amb futbolistes o altres homes esportistes. Això sí, totes elles apareixen en roba interior i es parla només d'elles com a objectes o pel seu físic.

Tot i que podria haver triat qualsevol dels seus articles per canviar, he volgut canviar-ne un que declara com a guanyadora d'un concurs seu Coral Simanovich, una model i parella d'un jugador del Barça. Aquest, juntament amb l'article sobre Daniella Grace (pàgina 10 de la revista) també em sembla un dels més discriminatius.

El concurs que Coral guanya s'anomena “Balón Rosa de Oro” i tracta bàsicament d'una votació per decidir quina parella d'algun futbolista famós és la més atractiva. Em va semblar molt desagradable i vaig pensar que amb aquest podia mostrar el que és la idea general de tots els del “diari”.

Per fer el meu article vaig pensar que era molt adequat explicar la notícia que Ada Hegerberg havia estat la primera dona a guanyar la Pilota d'Or, la qual, per suposat, tot i dedicar-se a fer una revista sobre dones, no van publicar.

6.3 Articles secció “999...”

En aquest cas la secció és bastant més dura, ja que el tema que tracta també ho és. Tots els articles estan relacionats amb la violència masclista. En aquest cas està composta de tres articles i no de dos com les dues seccions anteriors.

⇒ Article “tres morts” – *Nellie Bly* pàgines 24 i 25

Títol original: “Posible caso de violencia machista deja tres muertos (en Barcelona)”

Diari: *El Confidencial* (01/10/17)

Títol *Nellie Bly*: “Nou cas de violència masclista: un home mata a la seva parella i el seu fill d'onze mesos”

En el primer article he refet sobretot el titular i la manera d'explicar la notícia. Em molestava el fet que per explicar que un home havia matat la seva parella, el seu fill i llavors s'hagués suïcidat, ho fessin dient que un cas de violència masclista havia deixat “tres víctimes”, quan, segons el meu punt de vista, de víctimes només n'hi havia dues.

També hi he volgut afegir un altre article però d'un altre diari (*okdiario*) que tractava el mateix tema, perquè feia un article que no em semblava rellevant en comparació amb la magnitud del cas.

Per transformar aquest article vaig començar canviant el títol i fent-lo molt més entenedor i deixant clar que de víctimes només n'hi va haver dues.

Llavors, a part d'explicar la notícia, també he aprofitat per afegir informació sobre la violència de gènere a Espanya, ja que a vegades no som conscients de com és de greu la situació.

Figura 5
Quadre d'informació sobre la violència masclista, de l'article de la pàgina 25 de la revista

⇒ Article d'opinió, “Laura” – *Nellie Bly* pàgines 26 i 27

Subtítol original: “Laura Luelmo no murió por ser mujer, murió porque tuvo mala suerte de cruzarse con un psicópata”

Diari: *El Periódico* (19/12/18)

Subtítol *Nellie Bly*: “Laura Luelmo va ser assassinada per ser dona i sí, ens maten.”

En aquest cas es tracta d'un article diferent a tota la resta perquè és d'opinió.

Una periodista del diari *El Periódico*, Milena Busquets, va escriure un article d'opinió sobre el cas de l'assassinat de Laura Luelmo, un dels més recents i impactants. Quan el vaig llegir després de

trobar l'enllaç a les xarxes socials, vaig sentir la necessitat d'escriure i, d'alguna manera, rebatre i contestar la seva opinió, ja que em va molestar molt el fet que ella digués que Laura Luelmo va ser assassinada per mala sort i no per ser dona. És per això que l'article que vaig crear jo també va ser opinant sobre el tema però dirigint-me directament a l'autora de l'original, Milena Busquets.

En el seu article, la periodista defensa el punt de vista que Laura Luelmo va morir perquè es va creuar amb un psicòpata i que les feministes exagerem quan diem la famosa expressió “Ens maten”. També diu al final que la mort de Laura és una mort casual.

A la meua resposta, la contraopinió, jo he explicat el meu punt de vista, que s'oposa bastant al de Milena Busquets. En ell intento explicar perquè crec que l'assassinat de Laura Luelmo no va “mala sort” o “casual” i quin significat li dono jo a l'expressió “ens maten”.

⇒ Article sobre el cas de Cristiano Ronaldo – *Nellie Bly* pàgines 28 i 29

Títol original: (Inexistent)

Diari: *Marca*

Títol *Nellie Bly*: “Una confessió filtrada. Hi ha veritats que no es poden eludir.”

Aquest article, l'últim de la secció, també és diferent, perquè en aquest cas el problema és que la notícia, que hauria d'haver aparegut en tots els diaris, no havia estat publicada enlloc. Es tracta d'una conversa filtrada de Cristiano Ronaldo, en la qual suposadament admetia que va violar la noia que l'acusa des de fa mesos. Per mi era una notícia molt important i per això em va sobtar que en molts diaris no aparegués res sobre el tema.

Per representar l'absència d'aquesta notícia, vaig triar el diari *Marca* principalment perquè dediquen una secció completa d'últimes notícies a Cristiano Ronaldo.

La notícia de la filtració de la conversa va ser publicada el dia 30 de novembre de 2018 aproximadament i el dia 7 de desembre, una setmana més tard, encara no hi havia ni una notícia sobre el tema en aquest diari en particular.

Vaig pensar que la millor manera de presentar el que jo volia transmetre era fer-ho posant els últims titulars de la secció, tal com apareixien a la pàgina web i, en canvi, redactar la notícia tal com crec que hauria de sortir en tots els mitjans de comunicació a la part dreta de la revista.

A l'article de la meua revista, vaig decidir escriure la notícia des de zero, tal com crec que hauria de ser publicada a tots els mitjans de comunicació espanyols. Els dos primer paràgrafs expliquen l'estat actual del cas, és a dir, la filtració de la confessió i el que aparentment Ronaldo confessava en ella. L'últim paràgraf, en cursiva, és diferent, ja que l'he utilitzat per expressar el meu desig que això no quedi així i es faci justícia finalment.

6.4 Apartats extres

Al final de cada secció, a part dels articles, he preparat també uns apartats que crec que podrien aparèixer en una revista i que serien interessants per donar varietat.

⇒ **“Recomanació literària feminista” – Nellie Bly pàgines 28 i 29**

Secció: “I am a rich man”

A la primera secció (les últimes dues pàgines) hi ha l'apartat de “Recomanació literària feminista”, en el qual he volgut recomanar tres llibres per a qui estigui interessat en el feminisme: *Morder la Manzana*, de Leticia Dolera; *Mujeres en Lucha*, de Marta Breen i Jenny Jordahl, i *Herstory: una historia ilustrada de las mujeres*, de María Bastarós, Nacho M. Segarra i il·lustrat per Cristina Daura. Són llibres que jo personalment he trobat molt interessants i que també m'han servit a l'hora de fer el treball.

Els dos que parlen de la història del feminisme els recomano perquè expliquen de manera visual i clara la complexa evolució d'aquest moviment.

Morder la Manzana, en canvi, parla del feminisme en general i tots els conceptes clau. No és el que més aprofundeix en el tema, però el recomano perquè per a mi va ser una manera d'entendre el més bàsic i em va deixar amb ganes de saber-ne més. Crec que és una bona introducció per a algú que vol aprendre sobre el feminisme ja que Leticia Dolera ho explica de manera col·loquial i també exemplificant-ho amb vivències personals.

En aquest apartat he escrit una breu descripció de cada un dels llibres i he destacat els seus punts forts (pros).

⇒ **“Això sí que fa fàstic!” – Nellie Bly pàgina 20**

Secció: “Simone”

Aquest apartat el vaig pensar amb la idea de fer una paròdia d'una secció, segurament la més famosa, de la revista del cor *Cuore*. En aquesta, utilitzen l'expressió “Aarg!” per assenyalar “defectes” físics de molts famosos i famoses. Jo, en canvi, ho he volgut canviar i fer servir la mateixa expressió amb el mateix disseny però assenyalant a quatre homes: Bertín Osborne, Pablo Motos, Donald Trump i Vladimir Putin. Tot i que tots ells tenen un ampli repertori de frases masculines, n'he triat una de cadascun per poder transmetre la meua idea que, a vegades, certes frases fan més fàstic que qualsevol “incorrecció” física.

A més, també l'he titulat com “Això sí que fa fàstic” per la mateixa raó i ho he complementat amb una il·lustració del llibre *Mafalda Femenino Singular* que crec que és bastant adequada en el context.

Figura 6
Article “Això sí que fa fàstic”

Figura 7
Exemple de l'apartat “Aarg” de la revista *Cuore*

⇒ **“El feminisme cada vegada més present a les xarxes socials” – Nellie Bly pàgina 21**

Secció: “Simone”

A la pàgina següent he volgut parlar de la presència del feminisme a les xarxes socials. És un fenomen bastant potent sobretot a Instagram i a Twitter i és per això que m'he centrat en aquestes dues xarxes socials. De Twitter he destacat el moviment feminista #MeToo, *hashtag* amb el qual les dones explicaven agressions sexuals que havien patit i que es va convertir en Trending Topic mundial a poques hores de començar. També he volgut destacar dos comptes dedicats al feminisme a Twitter i que són molt interessants: el de Barbijaputa, que comenta i escriu articles sobre el feminisme, i el de Femicidios, que informa sobre tots els casos de violència masclista a Espanya.

Pel que fa a Instagram, he volgut parlar de quatre comptes que segueixo i que recomano. Tres d'ells es basen en l'art i la il·lustració feminista, tot i que tenen estils diferents: @tresvoltesrebel, @modernadepueblo i @feministailustrada. El quart és diferent ja que es @machismocallejero, que penja vídeos quotidians de masclisme (agressions pel carrer sobretot) que els envien les seguidores. A part d'això també pengen fotos de notícies, temes actuals, etc.

⇒ **“Conceptes mal apresos” – Nellie Bly pàgina 30**

Secció: “999...”

Amb aquest “extra” el meu objectiu era parlar de la frase “ni feminisme ni masclisme, igualtat” a la revista, perquè és el que faria si aquesta fos una revista pensada per vendre. Crec que un dels

problemes actuals més greus és la desinformació. Això en realitat no és més que l'explicació i la diferenciació dels conceptes “masclisme” i “feminisme” però exposada de manera més visual. A més, el fet que gent famosa l'hagi pronunciat fa que cridi més l'atenció i és una manera de mostrar que hi ha gent que realment ho pensa.

He utilitzat la imatge i les frases de Paula Echevarría (actriu i model), Melendi (cantant) i Cayetano Polo (portaveu de Ciutadans) com a nucli de l'apartat i al final hi he afegit un quadre on, amb quatre línies, deixo o intento deixar ben clara la diferència entre els conceptes.

Figura 8
Quadre d'informació sobre el feminisme i el masclisme, a la pàgina 30 de la revista.

6.5 Portada i contraportada

• Portada

Nellie Bly és el pseudònim d'Elisabeth Jane Cochran, una dona que, indignada després de llegir una columna d'un diari que deia que les dones que treballaven eren monstres, va escriure una carta a l'editor del diari. Aquest, quan va veure com escrivia "Nellie", va decidir contractar-la. Aviat va guanyar popularitat, ja que la seva feina era sobretot periodisme d'investigació, en la qual s'implicava de manera increïble.

L'any 1889, Nellie Bly va ser reconeguda internacionalment després de ser l'encarregada d'intentar superar el repte de fer la volta al món en menys de 80 dies, fent referència al llibre *La volta al món en vuitanta dies*. El mateix autor del llibre, Julio Verne, quan es van conèixer al principi del viatge li va dir: "Si vostè és capaç de fer-ho en 79 dies, jo la felicitaré públicament".

Nellie Bly, que com ja havia demostrat anteriorment, era una dona decidida i valenta, es va disposar a superar el repte. No només va aconseguir-ho, sinó que ho va fer en 72 dies i, a la vegada, va ser la primera dona a viatjar sola sense cap home al seu costat.

És per això que quan vaig descobrir la seva impressionant biografia, vaig saber que no trobaria ningú millor per representar la meua revista.

Així doncs, la revista pren el nom d'aquesta dona determinada i perseverant.

També està relacionat amb el repte de la volta el món el subtítol: "Juntes donarem la volta al món", que a la vegada és una manera de dir que amb el feminisme podem canviar el món i donar-li la volta completament.

La foto de la portada és una idea que vaig tenir després de dies treballant en els articles. Es tracta de la meua mà i en ella hi tinc escrits els noms de dones que m'han ajudat a fer el treball com a fonts d'inspiració. Algunes d'elles apareixen, de fet, en els articles o són el títol d'una secció.

• Contraportada

Pel que fa a la contraportada també vaig decidir que tingués a veure amb Nellie Bly.

Òbviament la dona de la foto és Nellie Bly que està sobre un dibuix de la Terra, que representa el món al que hem i podem donar la volta amb el feminisme.

Sota el cercle hi ha la firma original de Nellie Bly i una frase amb la qual dedico la revista a totes les dones que en un passat van lluitar per seguir endavant amb aquest moviment: "Revista dedicada a totes les dones que van lluitar perquè nosaltres ara puguem seguir lluitant".

7. Conclusions

Quan vaig començar a plantejar-me aquest treball tenia dos objectius molt definits: aprendre més sobre un tema que m'apassiona com és el feminisme i també descobrir si el món del periodisme m'agradava. Tenia moltes ganes de veure si realment el periodisme era una professió que em cridava l'atenció per fer la carrera a la universitat sobre de tot de cara a l'any que ve. Tot i que és veritat que m'ha agradat la part d'escriure articles que ha comportat el meu treball, la realitat és que del que he gaudit més de fer aquest treball ha estat de la part del disseny gràfic. Per començar, aquesta és una conclusió personal que he extret de tot aquest procés.

Per altra banda, després de la recerca necessària per dur a terme la meva revista *Nellie Bly* i després del procés de creació, he de dir que estic molt orgullosa d'haver destinat el meu temps a fer un treball relacionat amb aquest tema ja que he comprovat, una vegada més, que el feminisme em fa créixer com a persona. Gràcies al que ja sabia però, sobretot, gràcies al que he après fent el treball he obert més la meva ment i he desenvolupat el meu esperit crític, que crec que és necessari per poder ser objectiu en un món amb tanta informació constant.

També estic molt satisfeta d'haver tingut l'oportunitat de millorar notícies que em semblaven injustes sobretot per a les dones que n'eren protagonistes, tot i que sigui només per a un àmbit personal.

He arribat a la conclusió que, efectivament, el feminisme és necessari no només en l'educació, sinó en tots els àmbits d'aquesta societat com per exemple el periodisme.

Tal com pensava abans de fer el treball, cal que els mitjans de comunicació que publiquin coses a les quals qualsevol persona pot accedir fàcilment vigilin a l'hora d'escriure, ja que són un model per als lectors. Si les fonts d'informació publiquen notícies en les quals es discrimina descaradament la dona, no podem esperar que llavors la gent que ho llegeixi no ho faci també, per exemple, a les xarxes socials.

Per mi, el feminisme hauria de ser una piràmide. És a dir, si volem que hi hagi un canvi important, no només han de treballar els de baix, sinó que també és fonamental que els de més amunt, com el poder o els mitjans de comunicació com diaris o revistes, s'hi esforcin i marquin la diferència. En part és per aquesta raó per la qual volia fer la revista, per mostrar la realitat quotidiana, però a la vegada important, que m'agradaria viure.

Per seguir amb la línia d'aquest treball, m'agradaria crear una pàgina web de la mateixa temàtica en un futur proper. Crec que seria una bona plataforma per expressar les meves idees tal com he fet amb els articles de la revista de manera regular i, a la vegada, una bona font d'informació sobre el feminisme en el periodisme.

8. Bibliografia i infografia

Bibliografia

- Dolera, Leticia (2018): *Morder la Manzana*. Barcelona. Editorial Planeta, SA
- Varela, Nuria (2013): *Feminismo para principiantes*. Barcelona. Ediciones B, SA
- Gallego, Juana (2010): *Eva devuelve la costilla*. Barcelona: Icaria editorial, SA
- Favilli, Elena i Cavallo, Francesca (2017): *Contes de bona nit per a nenes rebels*. Barcelona. Grup Editorial 62. Col·lecció 100 històries de dones extraordinàries.
- De Beauvoir, Simone (1949): *El segundo sexo*.
- Breen, Marta i Jordahl, Jenny (2018): *Mujeres en lucha*. Barcelona. RBA Libros, SA
- Bastarós, María i M. Segarra Nacho (2018): *Herstory: una historia ilustrada de las mujeres*. Barcelona. Penguin Random House Grupo Editorial, SAU
- Ngozi, Chimamanda (2016): *Toibom hauria de ser feminista*. Barcelona. Grup Editorial 62.

Infografia

Figura 1: fotografies d'elaboració pròpia amb càmera Nikon D3200

Figura 2: fotografies d'elaboració pròpia amb càmera Nikon D3200

Figura 3: captura de pantalla del comentari d'un usuari a l'article.

<https://www.larazon.es/lifestyle/gente/asi-es-daniella-grace-la-espectacular-rubia-que-consuela-a-loris-karius-el-portero-del-liverpool-AN18511436>

Figura 4: <https://www.cnbc.com/2018/03/29/women-only-coworking-space-the-wing-is-under-investigation-for-excluding-men.html>

Figura 5: captura de pantalla de quadre d'informació de l'article sobre el cas de violència, extret de la revista d'elaboració pròpia.

Figura 6: captura de pantalla de l'article "Això sí que fa fàstic!", extret de la revista d'elaboració pròpia.

Figura 7: exemple de la secció "Aarg" de la revista Cuore.

<https://www.cuore.es/entretenimiento/el-especial-aarg-del-verano-ya-esta-aqui>

Figura 8: captura de pantalla del quadre d'informació que forma part de l'article "Conceptes mal apresos", extret de la pàgina 30 de la revista.

9. Webgrafia

Articles:

Diari *El Español* (29/07/2018). *Águeda López, la miss Toledo que lo da todo al ritmo de 'Despacito' y embelesa a Luis Fonsi*. [en línia]. [Consultat: 2 de novembre de 2018]. Disponible a Internet: https://www.lespanol.com/corazon/celebrities/20180729/aguada-lopez-toledo-despacito-embelesa-luis-fonsi/325967571_0.html

Diari *La Razón* (29/05/2018). *Así es Daniella Grace, la espectacular rubia que consuela a Loris Karius, portero del Liverpool*. [en línia]. [Consultat: 1 de gener de 2019]. Disponible a Internet: <https://www.larazon.es/lifestyle/gente/asi-es-daniella-grace-la-espectacular-rubia-que-consuela-a-loris-karius-el-portero-del-liverpool-AN18511436>

Diari *El Confidencial* (03/07/2018). *Más allá de Alma Sensai: los otros clubes exclusivos para mujeres en España*. [en línia]. [Consultat: 14 d'octubre de 2018]. Disponible a Internet: https://www.elconfidencial.com/sociedad/2018-07-03/alma-sensai-club-mujeres-espana-arsenal-slow-life_1586771/

Diari *El Balón Rosa* (28/01/2018). *Balón Rosa de Oro 2017: Coral Simanovich, ¡Wag del año!*. [en línia]. [Consultat: 5 de gener de 2019]. Disponible a Internet: <http://www.elbalonrosa.com/balon-rosa-de-oro-2017/112063/>

Diari *El Periódico* (19/12/2018). *“Laura”, por Milena Busquets*. [en línia]. [Consultat: 2 de gener de 2019]. Disponible a Internet: <https://www.elperiodico.com/es/opinion/20181219/laura-por-milena-busquets-7210435>

Diari *El Confidencial* (03/11/2017). *Un posible caso de violencia de género deja tres muertos en Barcelona*. [en línia]. [Consultat: 2 de gener de 2019]. Disponible a Internet: https://www.elconfidencial.com/sociedad/2017-10-01/muerte-familia-arma-fuego-barcelona_1453187/

Diari *Marca* (09/01/2019). *Cristiano Ronaldo – Últimas noticias de CR7* (secció). [en línia]. [Consultat: 11 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: <https://www.marca.com/futbol/cristiano-ronaldo.html>

Informació sobre Nellie Bly:

'Capitán Swing'. (Data desconeguda). *Nellie Bly: Cochran's Mills (EEUU), 1864 – Nueva York (EE.UU.), 1922*. [en línia]. [Consultat: 7 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: <https://capitanswing.com/autores/bly-nellie/>

Informació sobre Simone de Beauvoir:

Filosofía Contemporánea (19/01/2011). *Simone de Beauvoir y la teoría de género*. [en línia]. [Consultat: 7 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: <http://textosfil.blogspot.com/2011/01/simone-de-beauvoir-y-al-teoria-de.html>

Paula Echevarría i el feminisme:

Diari *Público* (08/10/2018). *Paula Echevarría: "Las que me lapidaron se dicen feministas"*. [en línia]. [Consultat: 7 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: <https://www.publico.es/sociedad/echevarria-feminismo-paula-echevarria-me-lapidaron-dicen-feministas.html>

Melendi i el feminisme:

Diari *Público* (08/03/2018). *Melendi: "Lucho para que la mujer sea igual que el hombre, no por el feminismo"*. [en línia]. [Consultat: 8 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: <https://www.publico.es/tremending/2018/03/08/melendi-lucho-para-que-la-mujer-sea-igual-que-el-hombre-no-por-el-feminismo/>

Diari *Tikitakas* (08/03/2018). *Melendi genera polémica al opinar sobre el feminismo*. [en línia]. [Consultat: 8 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: https://as.com/tikitakas/2018/03/08/portada/1520514612_521311.html

Cayetano Polo i el feminisme:

La Sexta (05/03/2018). *El portavoz de Ciudadanos en Extremadura: "¿El machismo no busca la igualdad y el feminismo sí?"*. [en línia]. [Consultat: 8 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: https://www.lasexta.com/noticias/sociedad/portavoz-ciudadanos-extremadura-machismo-busca-igualdad-feminismo_201803055^9d85cc0cf20e9fc10f4097.html

Notícia Daily Mail – Confessió Cristiano Ronaldo:

Diari *Daily Mail* (30/10/2018). *Ronaldo 'admitted his rape accuser Kathryn Mayorga said no multiple times and he apologised after they had sex', leaked legal documents allege as she files a new civil action against the Juventus star*. [en línia]. [Consultat: 8 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: <https://www.dailymail.co.uk/news/article-6447649/Ronaldo-admitted-rape-accuser-Kathryn-Mayorga-said-no-multiple-times-apologised-sex.html>

Moviment Me Too – Twitter:

Viquipèdia (22/05/2018). *Moviment Me Too*. [en línia]. [Consultat: 5 de gener de 2019]. Disponible a Internet: https://ca.wikipedia.org/wiki/Moviment_Me_Too

Diari *El País* (17/10/2017). *Actriz Alyssa Milano inicia #MeToo, una campaña contra la agresión sexual que inunda las redes*. [en línia]. [Consultat: 5 de gener de 2019]. Disponible a Internet: https://elpais.com/elpais/2017/10/17/gente/1508236994_661329.html

Club de lectura La Tribu:

Pàgina web de La Tribu. [en línia]. [Consultat: 3 de novembre de 2018]. Disponible a Internet: <http://latribu.info/club-de-lectura/>

Frases masculistes article “Això sí que fa fàstic”:

Diari *El Mundo*. (07/03/2018). *Machismo y feminismo en 36 frases de 36 hombres famosos*. [en línia]. [Consultat: 8 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: <https://www.elmundo.es/papel/lideres/2018/03/07/59fedd7468aebae4b8b4571.html>

Informació sobre Daniella Grace:

Diari *El Español*. (29/05/2018). *Daniella Grace, la ex de Cristiano a la que se relaciona con el portero del Liverpool*. [en línia]. [Consultat: 11 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: https://www.lespanol.com/corazon/celebrities/20180529/daniella-grace-excristiano-relaciona-portero-liverpool/310969088_0.html

Informació sobre Ada Hegerberg:

Diari *eldiario.es*. (04/12/2018). *La futbolista Ada Hegerberg gana el primer Balón de Oro para una mujer y el presentador le pregunta si sabe bailar 'twerking'*. [en línia]. [Consultat: 8 de desembre de 2018]. Disponible a Internet: https://www.eldiario.es/micromachismos/Ada-Hegerberg-Balon-Oro-presentador_6_842775717.html

Informació sobre les víctimes de violència masclista:

“Adavasymt”. (01/01/2017). *Listado de víctimas de violencia machista en 2017*. [en línia]. [Consultat: 2 de gener de 2019]. Disponible a Internet: <http://adavasymt.org/listado-de-victimas-de-violencia-machista-en-2017/>

Feminicidio.net. *Listado de feminicidios y otros asesinatos de mujeres cometidos por hombres en España en 2018*. [en línia]. [Consultat: 2 de gener de 2019]. Disponible a Internet: <https://feminicidio.net/articulo/listado-feminicidios-y-otros-asesinatos-mujeres-cometidos-hombres-esp%C3%B1a-2018>

Club femení ‘The Wing’:

Pàgina web oficial ‘The Wing’. [en línia]. [Consultat: 3 de novembre de 2018]. Disponible a Internet: <https://www.the-wing.com/>

Agraïments

Crec que no hi ha millor manera d'acabar un projecte tan important com aquest que donant les gràcies a tothom que m'ha ajudat durant aquests mesos de feina.

Primerament, vull començar donant les gràcies a aquells amics i amigues que han estat al meu costat i que, segurament sense saber-ho, m'han donat ànims cada dia.

Com no podia ser d'altra manera, vull donar les gràcies també a la tutora del meu treball que ha vist néixer aquest projecte i ara també el veu acabat.

Moltes gràcies per estar sempre disposada a ajudar-me durant aquest procés.

I per acabar, no puc oblidar la meva família, no només pel seu suport mentre feia aquest treball, sinó pel que em donen sempre.

Mil gràcies.

NELLIE BLY

Juntes donarem la volta al món

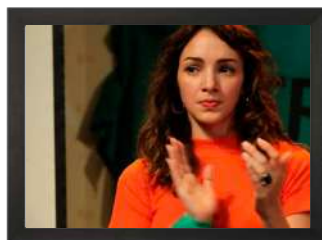

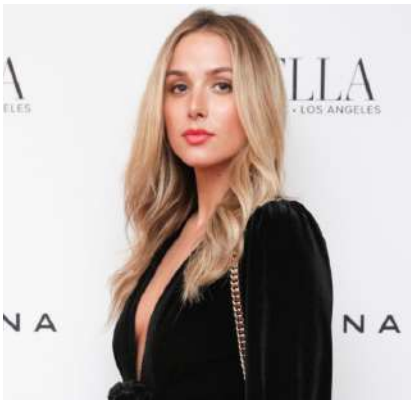
El perquè de la revista

Aquesta revista és la part pràctica del meu Treball de Recerca, en el qual m'he centrat a aprofundir en els meus coneixements sobre el feminisme i m'he proposat transformar articles masculistes i discriminatius, que apareixen a la pàgina esquerra, en articles equitatius, situats a la pàgina dreta, canviant-ne el punt de vista. Cal tenir en compte que el fet de canviar l'article d'un diari digital no és un atac contra tot el diari, simplement és donar un nou punt de vista a articles concrets que poden ser ofensius cap a les dones.

A part de la transformació d'aquests articles, també hi he afegit seccions de creació pròpia per diversificar el contingut. Aquests apartats es troben a les últimes pàgines de cada secció.

Dur a terme aquest projecte m'ha ajudat a desenvolupar la part més creativa de mi mateixa gràcies al disseny gràfic i estic molt satisfeta d'haver-la pogut combinar amb un tema tan actual i interessant com és el feminisme.

SUMARI

6.7

8.9

10.11

12.13

14.15

16.17

18.19

20.21

22.23

24.25

26.27

28.29

30

Portada de la primera secció: "I am a rich man", Cher

- ✦ Águeda López (*El Español*)
- ✦ Águeda López: "Molt més que la dona de"
- ✦ Así es Daniella Grace (*La Razón*)
- ✦ Daniella Grace i Loris Karius: junts?
- ✦ Recomanació literària feminista:
Mujeres en Lucha, *Herstory* i *Morder la manzana*

Portada de la segona secció: "Simone de Beauvoir"

- ✦ Más allá del Alma Sensai
(*El Confidencial*)
- ✦ Clubs feministes arreu del món
- ✦ Balón Rosa de oro 2017: Coral Simanovich!
(*El Balón Rosa*)
- ✦ Pilota d'or 2018: Ada Hegerberg
- ✦ AAARG: Això sí que fa fàstic!
- ✦ El feminisme cada vegada més present també a les xarxes socials

Portada de la tercera secció: "999..."

- ✦ Posible caso de violencia machista deja tres muertos (*El Confidencial*)
- ✦ Nou cas de violència masclista: un home mata a la seva parella i al seu fill d'onze mesos
- ✦ "Laura" Article d'opinió per Milena Busquets
- ✦ "Laura", la contra opinió
- ✦ Últimas noticias de CR7 (*Marca*)
- ✦ Una confessió filtrada: hi ha veritats que no es poden eludir (cas Cristiano Ronaldo)
- ✦ Conceptes mal apresos:
Melendi, Paula Echevarría i Cayetano Polo

CHER

“I AM A RICH MAN”

Cher és la protagonista i representant de la secció “**I am a rich man**”, en la qual apareixen recollits uns articles que comparteixen el mateix punt masculista: les dones són tractades com a complement quan per si soles són igual d'interessants que els homes dels quals apareixen al costat, com a simple companyia. El canvi que he fet en els articles d'aquesta secció és fer de les dones en segon terme dels articles originals, el centre d'atenció dels nous.

El nom de la secció és una frase que Cher va dir en una entrevista l'any 1996, en la qual va explicar part d'una conversa que havia tingut un temps abans amb la seva mare.

En ella, la seva mare li aconsellava que havia de posar seny i casar-se amb un home ric aviat. Ella li va respondre: “Mare, jo sóc l'home ric”.

És per aquesta frase, amb la qual Cher va saber-li dir a la seva mare que no li feia falta cap home per ser rica, exitosa o reconeguda, que l'he triat a ella per representar aquesta secció.

ÁGUEDA LÓPEZ, LA MISS TOLEDO QUE LO DA TODO AL RITMO DE 'DESPACITO' Y EMBELESA A LUIS FONSI

El matrimonio disfrutó en Marbella de una noche de enamorados en la que el artista acabó de DJ pinchando con su mujer.

El día que **la mujer de Luis Fonsi** se presentó en el año 2000 para que la coronaran la mujer más guapa de España y perdió el concurso **se pilló un buen berrinche**. Águeda López, no salió elegida Miss España cuando acudió como Miss Toledo al certamen y le arrebató el título Helen Lindes. Lo que ella no sabía era que **el karma es sabio y le había destinado un futuro mejor: ser la esposa de Luis Fonsi**, el cantante que ha conseguido situar en el número 1 de la lista de éxitos de Estados Unidos una canción en español después de más de 20 años y se ha hecho **immensamente millonario**.

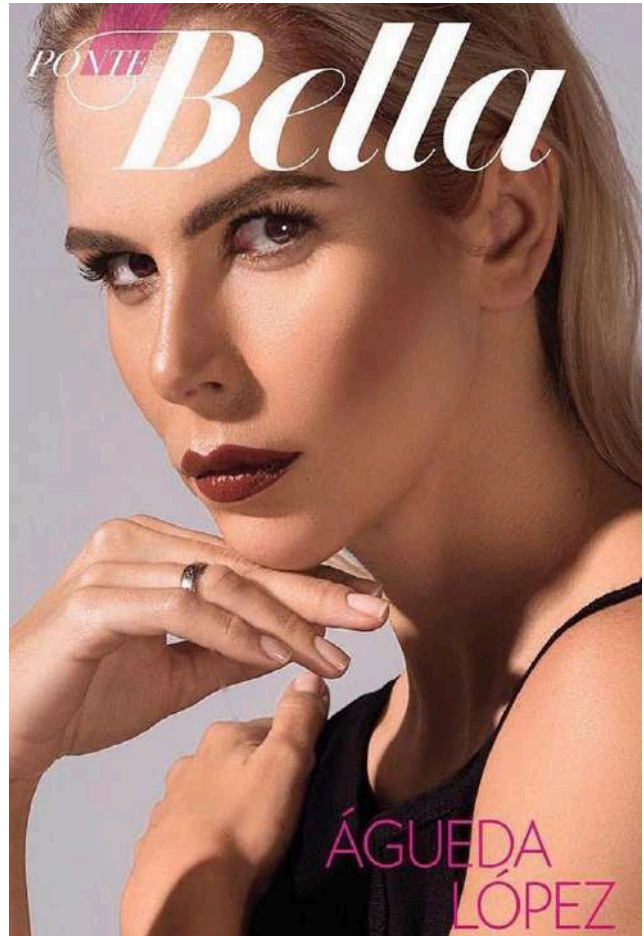
Águeda López

molt més que “la dona de”

L'any 2010 es va presentar al concurs de Miss Espanya com Miss Toledo i, tot i que no va guanyar-lo, això no la va parar. Va viatjar a Miami per treballar en la seva carrera de model i allà finalment els seus esforços van tenir resultat: va firmar per una agència de models i va aconseguir les seves primeres portades de revistes, va desfil·lar en importants passarel·les i va ser per primer cop una model destacada de la revista *Vogue*.

Actualment, també presenta un programa de televisió i segueix amb la seva carrera de model.

Definitivament, Águeda López no hauria de ser reconeguda per estar casada amb un home exitós: ella també ho és.

LA POTS TROBAR A:

@aguedalopez21

@aguedalopez21

Follow

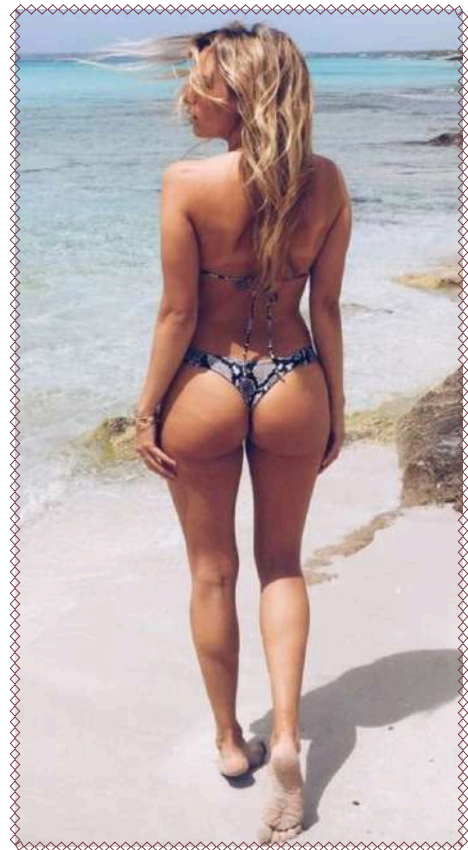
Así es Daniella Grace.

LA ESPECTACULAR RUBIA QUE CONSUELA A LORIS KARIUS, EL PORTERO DEL LIVERPOOL

La supuesta pareja del guardameta del equipo inglés, en boca de todos por su mala actuación el sábado ante el Real Madrid, estuvo relacionada con Cristiano Ronaldo.

Son muchos los que tras conocer a la novia de Loris Karius, el portero del Liverpool, sienten menos pena por él después de su desafortunada actuación ante el Real Madrid el pasado sábado. Y es que Daniella Grace se ha convertido en apenas unas horas en uno de los nombres más buscados en las redes sociales después de que se supiese que esta espectacular rubia era el paño de lágrimas del guardameta tras fallar en dos de los goles que encajó su equipo.

Lo más curioso es que no es la primera vez que se relaciona a esta joven modelo estadounidense con un futbolista. Hace un par de años más o menos, su nombre se vinculó nada más y nada menos que con Cristiano Ronaldo. También habría salido con el jugador de la NBA Blake Griffin y con el ciclista Taylor Phinney.

Comentario de un usuario:

hace 6 meses

Con semejante monumento no me extraña que no estuviera en lo que tenía que estar. Además las penas con "pan" son menos penas.

^ | v · Responder · Compartir

DANIELLA GRACE I LORIS KARIUS: JUNTS?

Daniella Grace via Instagram

Loris Karius via Instagram

Tot i que els rumors sobre aquesta possible parella fa temps que se senten, ha sigut durant els últims dies que se n'ha fet ressò.

Fa uns mesos se'ls va veure en un poble junts passejant a un gos, i va ser en aquell moment que van començar a haver-hi sospites sobre una possible relació entre el porter de l'equip de futbol turc Beskitas i Daniella Grace, una noia nord-americana que s'ha treballat la seva fama a Internet. Actualment, és model i *influencer* amb més de dos-cents mil seguidors a Instagram, però la seva carrera va començar amb un petit blog en què escrivia i parlava d'un viatge que havia fet amb la seva família. Tot i la seva creixent popularitat, Daniella encara conserva i treballa en el seu blog compaginant-ho amb la resta de coses.

RECOMANACIÓ LITERÀRIA FEMINISTA

En aquest apartat us recomanem tres llibres amb els quals podeu aprendre més sobre el moviment feminista i tot el que comporta.

Els dos primers tracten sobre la història del feminisme fins al moment, ja que sol ser un tema bastant desconegut fins i tot per a feministes.

En canvi, el tercer és un llibre que explica de manera molt clara conceptes claus sobre el tema.

Gaudiu-ne!

1

“Mujeres en lucha”

de Marta Breen i Jenny Jordahl

En aquest llibre les autores fan un repàs il·lustrat dels últims 150 anys de la **història del feminisme** centrant-se en els tres objectius principals del moviment.

Recomanable per a qui busqui una manera ràpida i fàcil d'entendre la història.

Pros: molt visual (format còmic) i llenguatge senzill i directe.

2

“Herstory: una historia ilustrada de las mujeres”

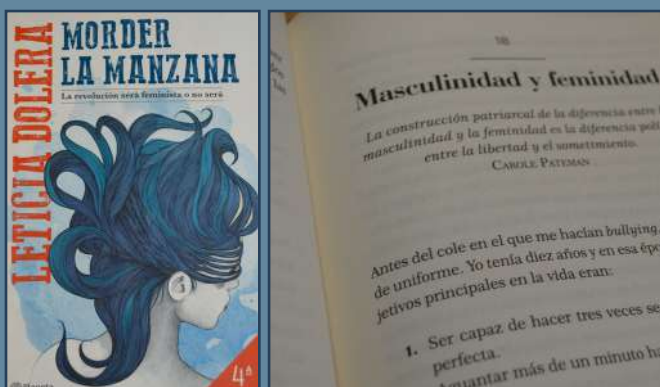
de María Bastarós i Nacho M. Segarra i il·lustrat per Cristina Daura

Una explicació extensa però visual de la **història de la lluita feminista** des de la prehistòria fins avui en dia, tractant molts temes i personatges diferents directament relacionats amb el moviment.

Recomanable per a qui busqui aprofundir en el tema i anar més enllà pel que fa a conceptes i coneixement.

Pros: molt complet i visual.

3

“Morder la manzana”

de Leticia Dolera

Leticia Dolera ens parla de feminisme de manera propera i directa, explicant-ne **les bases i conceptes fonamentals** a partir de vivències personals.

Recomanable per a persones interessades a començar a descobrir el moviment i la seva importància en les vides de les dones.

Pros: complet, fàcil de llegir i proper.

SIMONE DE BEAUVOIR

Simone de Beauvoir és la representant d'una nova secció que en aquest cas pren el seu propi nom "*Simone*". He escollit aquesta escriptora i filòsofa com a protagonista d'aquesta secció perquè va escriure grans obres basades en el feminisme i, més específicament, relacionades amb els estereotips i els gèneres. Una de les seves obres més famoses, *El segon sexe*, va tenir molta repercussió i va ser molt important en el desenvolupament del moviment feminista. En aquesta obra, analitzava la situació de "gènere" i motivava la llibertat de les dones destruint els mites sobre elles.

En aquesta secció, tal com va fer Simone amb els seus llibres, transformaré articles en els quals la discriminació i classificació per gèneres està molt present: en el primer es redueix les dones a temes molt bàsics i el segon és sobre un concurs totalment superficial que les limita a la seva bellesa física.

"UNA NO NEIX DONA, ES FA DONA"

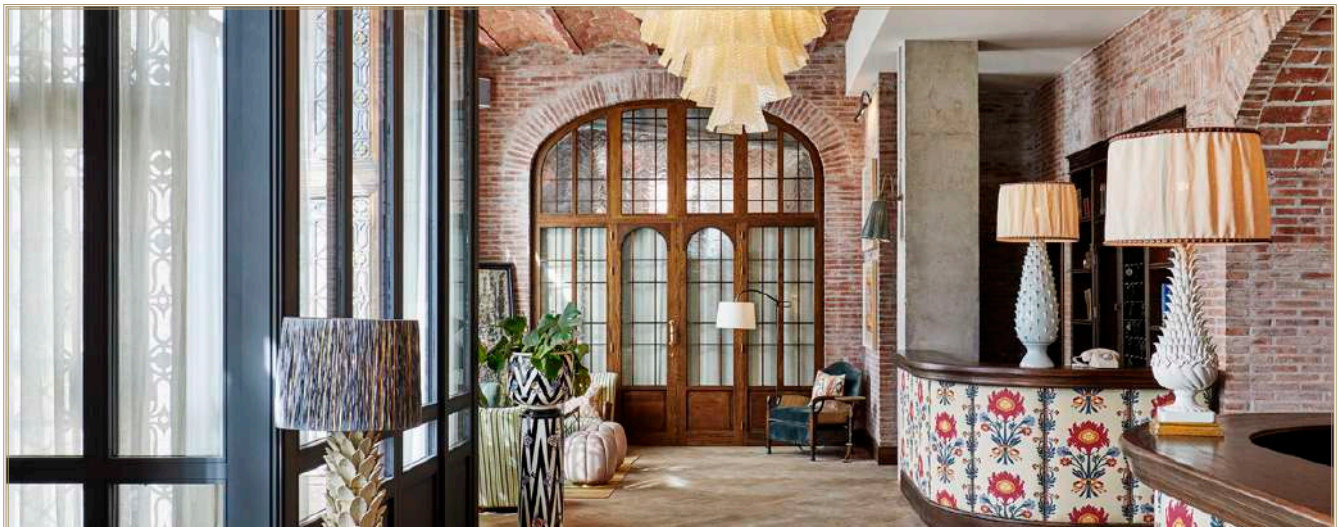
MÁS ALLÁ DEL ALMA SENSAI: LOS OTROS CLUBES EXCLUSIVOS PARA MUJERES EN ESPAÑA

el confidencial

Alma Sensai es un homenaje a la mujer y “debe ser una extensión de la casa de las socias o, cuanto menos, deben sentirse como si estuvieran en ella”, en palabras de sus fundadores. Es un reducto sereno y elegante en pleno bullicio ordenado del barrio de Salamanca, a un paso del Retiro.

Pero **éste no es el único punto de encuentro de España donde las mujeres tienen la posibilidad de realizar actividades en conjunto y compartir sus experiencias sobre belleza, deporte, salud y bienestar**: algunos otros clubes de este estilo son “Arsenal Feminino”, “Mujeres que comen” y/o “Gimnasios Curves”, todos con su propia temática y actividades.

CLUBS FEMINISTES

arreu del món

THE WING

The Wing és un club que es va establir per primer cop a Washington però que ara té seus a moltes més ciutats. És un punt de trobada per a feministes on les dones tenen l'oportunitat d'**aprendre i treballar el propi apoderament** gràcies a les activitats culturals que s'hi organitzen. A més, també s'hi fan **debats i xerrades** on les dones poden discutir temes actuals o explicar experiències viscudes.

LATRIBU

La Tribu és un club feminista i la seva activitat principal són les trobades de lectura que organitzen arreu d'Espanya. El seu objectiu és que les sòcies llegeixin llibres escrits per dones i/o que parlin del feminisme, també per donar protagonisme i valorar el treball de dones escriptores.

Aquest any, alguns dels llibres proposats per llegir són *El feminismo es para todo el mundo* (Bell Hooks) i *Las hermanas Bunner* (Edith Warthon).

BALÓN ROSA DE ORO 2017: CORAL SIMANOVICH!

La modelo israelí Coral Simanovich, pareja del jugador del Barça Sergi Roberto, es la flamante ganadora del Balón Rosa de Oro 2017 y hereda la corona que durante todo el año ostentó la inglesa Sam Cooke, esposa del central del United Chris Smalling.

Un vez más el Balón Rosa ha elegido a su Wag del año, y estamos más contentos que nunca porque la elección ha recaído en la pareja de un jugador del Barça por primera vez en la historia de nuestro concurso.

Coral ganó holgadamente la votación popular y obtuvo 25 puntos por ello. Le siguieron la mujer de Sergio Sánchez (Espanyol), Elisabeth Reyes, la de Bacary Sagna, Ludivine Kadri, la de Smalling (United), Sam Cooke, y la novia de Van der Wiel (Fenerbahçe), Rose Bertram, que recibieron 20, 15, 10 y 5 puntos respectivamente.

el balón rosa

Faltaba la votación del jurado, formado por un grupo de periodistas especialistas en la temática del corazón, y la elección tuvo claro color blaugrana, sumándose así a la especial celebración de Coral y Sergi, que este sábado celebraban sus cuatro años de relación.

Desde aquí nuestra felicitación a la nueva musa del Balón Rosa y os animamos a participar en la siguiente edición, que en breve dará comienzo.

No te pierdas la galería de Coral, la flamante Balón Rosa de Oro 2017.
¡Enjoy!

PILOTA D'OR: ADA HEGERBERG

LA PRIMERA DONA QUE GUANYA AQUEST PREMI

Per primera vegada a la història, el passat 3 de desembre de 2018 la revista *France Football* va premiar amb la famosa Pilota d'Or una dona futbolista.

La guanyadora va ser Ada Hegerberg, una futbolista noruega de 23 anys que ha jugat a Noruega, França i Alemanya i que ja ha estat guardonada en anteriors ocasions pel seu esforç (Millor Jugadora d'Europa de 2016).

Aquest és un fet important per a l'esport femení, ja que marca un abans i un després, i també per a totes les futbolistes que fins ara veien com només homes rebien aquest premi.

Ada, en el seu discurs després de recollir el premi, ho va explicar així:

"Aquest és un pas immens per al futbol femení. Vull acabar aquest discurs demanant a les nenes d'arreu del món que, si us plau, creieu en vosaltres mateixes."

Això sí que fa fàstic!

Bertín Osborne

“Els homes som inútils per a la cuina i vosaltres (les dones) no jugueu a futbol”

Donald Trump

“Si Hillary no pot satisfer el seu marit com pretén satisfer Estats Units?”

Pablo Motos

“Ara mateix les noies es divideixen entre les que saben “perrejar” i les que no en saben”

Vladimir Putin

“No tinc mals dies perquè no sóc una dona. No vull ofendre a ningú”

Il·lustració del llibre Mafalda femenino singular, de Quino.

EL FEMINISME

cada vegada més present també a les xarxes socials

TWITTER

Un lloc on es parla de tot des d'arreu del món. Obviament, el feminisme no n'és una excepció:

#MeToo

L'actriu Alyssa Milano va començar una tendència a Twitter d'àmbit mundial. Milers de dones van escriure utilitzant el hashtag "#MeToo" explicant que havien sigut víctimes d'agressions sexuals. Aquest és el tuit que va començar aquesta petita revolució:

No et pots perdre...

@barbijaputa

Les publicacions diàries i opinions han fet que aquest sigui un dels comptes feministes més influents a les xarxes socials. L'autora també escriu articles i participa a la ràdio sota el mateix pseudònim.

@feminicidio

És dels millors comptes a les xarxes socials per mantenir-te informat sobre els casos de violència masclista a Espanya. És un compte constant i una gran font d'informació sobre el que passa a les dones a Espanya.

INSTAGRAM

@tresvoltesrebel

Compte artístic de temàtica feminista a mans d'una il·lustradora.

@modernadepueblo

@Modernadepueblo utilitza la il·lustració per destruir estereotips i representar les dones tal com som.

@machismocallejero

Les responsables d'aquest compte penen vídeos gravats per elles o que els envien d'assetjament masclista diari. També penen moltes altres publicacions relacionades amb el feminisme.

@feministailustrada

És un dels comptes feministes més populars a Espanya: la seva creadora, Maria Munrau, defensa el feminisme a través de la il·lustració i ho comparteix amb més de 270 mil seguidors.

Jennifer Hernández, 46

María A. Fortes, 44

Dolores Vargas Silva, 41

Silvia Plaza Martín, 34

María Contreras, 21

María Fuente Antuña, 84

Cristina Marín, 24

Leyre González Justo, 21

Ana Belén Varela, 50

María Estela Izaguirre, 35

Ivanka Petrova, 60

Yésica Menéndez, 29

Jhoesther López, 32

Anna Giménez M., 48

África Elena Moreno, 58

Leticia Rosino Andrés, 33

Nuria Alonso Mesa, 39

Maguette Mbeugou, 25

Manoli Castillo, 46

Aicha B., 30

María José Pallarés, 67

Yolanda Jaén Gómez, 50

Rokhaya D., 42

Paula Teresa Martín, 32

Mercedes Martín, 42

Laura Luelmo, 26

Manela Quesada, 56

Carmen Nola Martín, 59

Antonia Parra Pérez, 56

Felisa Álvarez, 72

Pilar Ovejas Sáinz, 72

Vanesa Santana, 21

Carmen Fernández, 64

Laia Alsina López, 13

Laura Elisabeth S., 27

Lucía Carpintero, 87

Celia R. A., 90

María Cabrerito López, 57

Patricia Zurita Pérez, 40

Doris Valenzuela, 39

María Paz Fernández, 43

Josefa Martínez, 43

María Ortega Segura, 49

Francisca Pérez, 40

Raquel Díaz Pérez, 37

Martha Arzamendia, 37

Heidi Paz Bulnes, 25

Leyre González Justo, 21

Natalya Balyuk, 37

Eva Bou F., 35

...

999...

Aquest és l'apartat més seriós de la revista, ja que tracta d'un tema molt preocupant en l'actualitat i molt present en la lluita feminista: la violència de gènere, des d'agressions sexuals fins a violacions i assassinats.

En aquest cas, el títol de la secció no és el nom d'una dona, sinó que he decidit posar-hi el nombre aproximat de dones assassinades a Espanya per violència de gènere des del 2003 fins a avui dia. He escollit aquest títol perquè volia d'alguna manera fer homenatge a totes les dones que, desgraciadament, van viure una situació així. També hi he volgut escriure els punts suspensius perquè tots sabem que hi ha molts casos que s'han oblidat o que han passat desapercebuts.

Els noms que apareixen a la portada són alguns dels que consten als llistats de dones assassinades a Espanya per violència de gènere durant l'any 2018. Com que no hi són els noms de totes les víctimes, també he volgut posar-hi punts suspensius a l'últim espai.

Una vegada més voldria recalcar que aquesta revista i, més específicament, aquesta secció es fa des de tot el respecte possible a les víctimes i pensant en elles.

Us tenim sempre presents.

POSIBLE CASO DE VIOLENCIA MACHISTA DEJA TRES MUERTOS

Los mossos han abierto una investigación para aclarar lo ocurrido, tras hallar el cadáver de la mujer en la calle y, poco después, el del hombre y el bebé en un piso de la calle Llull.

Los Mossos d'Esquadra investigan como un posible caso de violencia machista la muerte de una mujer, un hombre y un bebé de 11 meses, cuyos cadáveres han sido localizados con heridas por arma de fuego en el distrito de Sant Martí de Barcelona.

Según han informado a Efe fuentes cercanas a las pesquisas, los Mossos d'Esquadra han abierto una investigación para aclarar lo ocurrido, tras hallar el cadáver de la mujer en la calle y, poco después, el del hombre y el bebé en un piso de la calle Llull.

La policía trabaja con la hipótesis de que el hombre habría sido el autor de los crímenes. En un primer momento, habría disparado a la mujer en la calle y después habría vuelto al domicilio que compartían, habría matado ahí al bebé y después se habría suicidado.

Hallan a tres personas de la misma familia muertas por arma de fuego en barcelona

LA MUJER ASESINADA CON SU BEBÉ EN BARCELONA NO HABÍA DENUNCIADO A SU PAREJA

La mujer asesinada en Barcelona junto a su bebé con un arma de fuego por su pareja, que después se suicidó, no había denunciado previamente a su agresor, han informado a Europa Press fuentes cercanas al caso.

NOU CAS DE VIOLÈNCIA MASCLISTA: UN HOME MATA LA SEVA PARELLA I EL SEU FILL D'ONZE MESOS

Un nou cas de violència de gènere (dues víctimes i un presumpte assassí) que se suma a la xifra de dones assassinades durant el 2017 per violència masclista.

Nou assassinat de violència masclista: ja són 55 les dones assassinades durant el 2017

El presumpte assassí vivia al carrer Llull, a Barcelona, al mateix carrer on va cometre els dos assassinats el dia 1 d'octubre de 2017 al migdia.

Segons fonts properes al cas, l'home primer va matar a la seva parella a ple carrer amb una arma de foc i, posteriorment, va pujar al pis on vivien per matar el seu fill d'onze mesos. La dona es deia Felicidad Bruhn i tenia 25 anys.

Ja són 55 les dones assassinades per violència masclista l'any 2017, de les quals 11 d'elles havien denunciat els seus agressors prèviament a la policia.

Malgrat que pugui semblar inútil, és important denunciar qualsevol tipus d'agressió masclista que detectem en el nostre dia a dia per evitar més morts com la de Felicidad Bruhn i la resta de dones assassinades.

Violència de gènere a Espanya

- 55 dones assassinades l'any 2017.
- Més de 166.000 denúncies de violència de gènere en un any.
- Cada vuit hores es denuncia una violació.
- En els últims quinze anys, han estat assassinades més de 999 dones.

EL MASCLISME MATA

DENUNCIA

“LAURA”

por Milena Busquets

Laura Luelmo no murió por ser mujer, murió porque tuvo la mala suerte de cruzarse con un psicópata.

Laura Luelmo no murió por ser mujer, murió porque tuvo la mala suerte de cruzarse con un psicópata. Si hubiese vivido en el pueblo de al lado o si esa noche le hubiese dado pereza salir a correr tal vez no hubiese muerto. Si hubiese sido un hombre probablemente tampoco. Las mujeres somos más débiles y es más fácil matarnos, eso es genético, no cultural, y difícilmente cambiará.

[...]

Gabriel Cruz

Como mujer no me siento más apenada y conmovida por la muerte de Laura Luelmo que por la del niño Gabriel Cruz a manos de la novia de su padre o por la de aquella pareja de jóvenes enamorados, Paula Mas y Marc Hernández, asesinados por otro desaprensivo en el pantano de Susqueda hace dos veranos. Las tres son muertes espantosas, casuales e injustas.

Me dan un poco de rabia esas mujeres que cuando muere una mujer por causas violentas exclaman: “¡Nos matan! ¡Nos matan! ¡Nos matan!” Es como si para solidarizarnos con los miles de niños que mueren de hambre en África, nos pusiésemos a gritar: “¡Nos morimos de hambre! ¡Nos morimos de hambre! ¡Nos morimos de hambre!” Oye, que los que se mueren de hambre son ellos, tú estás aquí y hoy comerás. Oye, que a ti no te están matando, tú estás en tu casa tan tranquila comiéndote un bocadillo de jamón.

Me ocurre lo mismo con esos hombres enternecedores que para anunciarte que su pareja está embarazada (y con la mejor intención del mundo), te dicen: “Estamos embarazados”. La última vez que me anunciaron un embarazo así, baje la mirada a la tripa de mi amigo Juan y le dije: “Juan, yo creo que lo tuyo es por la cerveza, no debido a la gestación de otro ser humano.” No sé si le hizo mucha gracia.

Tal vez se deba al afán de precisión de los escritores, a nuestra antipatía por los eslóganes prefabricados y las frases efectistas.

Muertes casuales

Laura Luelmo murió porque un criminal se cruzó en su camino. Las muertes casuales son terribles porque al momento activan los “si”: si no hubiese salido ese día, si no se hubiese ido a vivir allí, si no hubiese sido una mujer con menos fuerza física que su oponente.

Pero cargarle el crimen al género masculino en bloque y considerar que todas las mujeres feministas somos las víctimas no responde, según mi opinión, a la realidad. Hace dos días fallecía una chica a manos de un hijo de puta. Es espantoso. Descanse en paz.

“LAURA”

la contra opinió

En aquest article em prenc la llibertat de rebatre i respondre directament a l'escriptora de l'article d'opinió “Laura”, Milena Busquets. En cap moment l'escriu amb intencions d'ofendre-la a ella com a professional, al contrari, amb ell busco expressar la meua pròpia opinió amb l'objectiu que si fos real, pogués servir de nou punt de vista a algú, de manera gairebé didàctica o educativa.

Laura Luelmo va ser assassinada per ser dona i sí, ens maten.

Laura Luelmo va ser assassinada per un home, que havia complert condemna a la presó anteriorment per fer-li el mateix a una altra dona, quan sortia a córrer a les quatre de la tarda al poble on s'havia traslladat tres o quatre dies abans.

Milena, estic d'acord amb tu quan dius que Laura va tenir mala sort, perquè és clar que en va tenir de veí un “psicòpata i prou” com li dius tu. El problema és que aquest psicòpata durant la seva vida segurament s'ha creuat amb milers d'homes i, tot i així, ha agredit i posteriorment assassinat dues dones. No dos homes, no un home i una dona. És aquest fet que demostra que Bernardo Montoya, l'assassí de Laura Luelmo, la va matar a ella i a la víctima anterior per ser dones i gràcies a una base social i cultural que li fa creure que és superior a les dones i que, per tant, té dret a actuar en contra la seva voluntat.

Un altre punt del teu article que m'agradaria comentar és la teua opinió sobre l'expressió “Ens maten” que molt sovint podem llegir a les xarxes socials o a manifestacions feministes. Al contrari de la teua ridiculització de la frase, la meua interpretació d'aquesta és que mentre no canviem les coses en l'educació dels nens, els mitjans de comunicació i/o fonts d'informació quotidianes, hi haurà homes que se seguiran sentint superiors a les dones pel sol fet de ser-ho i que justificaran així actes agressius i violents cap a elles (i això engloba des de crits pel carrer fins a violacions o assassinats). I també et diré que les feministes sentim que “ens maten” perquè, sobretot darrerament, hem vist casos molt greus de violacions a noies (la Manada és el clar exemple) en els quals no s'ha fet justícia per a la víctima o molts assassinats que passen desapercibuts i que, desafortunadament, passen justament perquè la gent amb poder no fa res per canviar les coses en aquest aspecte.

És per això, pel fet que aquests assassinats tenen tanta història a darrere, que no es poden considerar de cap manera “morts casuals”.

Per acabar, Milena, en l'article es pot llegir com t'inclous dins de les dones feministes (“todas las mujeres feministas somos...”). Això és molt positiu, ja que és un senyal que estàs oberta a parlar i aprendre del tema. És per això que espero que aviat descobreixis tot el món feminista que et queda per conèixer i que puguis entendre que les dones (totes, feministes o no) som víctimes d'un sistema que durant molts anys i encara actualment ens ha volgut fer inferiors als homes i que és el causant de molts casos tan terribles com el de Laura Luelmo.

ÚLTIMAS NOTICIAS DE CR7

Aquesta és una representació de la secció del diari Marca únicament destinada a notícies de Cristiano Ronaldo ("Últimas noticias de CR7") fins al dia 7 de desembre de 2018, una setmana després que es publicés la seva conversa filtrada on admetia violar a la noia que l'acusa. És curiós que, dedicant-li tota una secció, no publiquin res relacionat amb el tema. Cal aclarir que he agafat aquest diari però podria ser qualsevol altre que tampoc n'ha parlat (20minutos, As...).

7-12-18

"Yo entrenaba porque debía, Cristiano lo hace porque le encanta"

7-12-18

"Juventus-Inter. Derbi de 'capos'"

5-12-18

"Hoeness: El Bayern no habría pagado 100 millones por Cristiano."

5-12-18

"Allegri: Cristiano merecía el Balón de Oro"

4-12-18

"Las claves por las que pasa el próximo Balón de Oro: ¿volverán Cristiano o Messi?"

4-12-18

"Messi, en la final de la Libertadores en el Bernabéu... y Cristiano también?"

UNA CONFESSIÓ FILTRADA

Hi ha veritats que no es poden eludir

Cristiano Ronaldo ha estat mesos i mesos intentant desmentir a Kathyryn Mayorga, que l'acusa d'haver-la violat a les Vegas l'any 2009. Fins al moment no hi havia cap prova que demostrés qui deia la veritat. Però el passat 30 de novembre de 2018, va aparèixer a diferents mitjans de comunicació anglesos la filtració d'una conversa en la qual Cristiano Ronaldo admet la violació.

Segons les fonts, Ronaldo dona detalls de què va passar i afirma que, tot i que ella li va dir que no en repetides ocasions, tampoc s'hi va oposar gaire. Finalment, acaba dient que, després de violar-la, **li va demanar perdó.**

Fotografies del dia dels fets (Las Vegas, 2009)

Esperem que els mitjans de comunicació que encara no han informat sobre les últimes notícies del cas ho facin aviat, que les empreses relacionades amb Cristiano Ronaldo reaccionin i actuïn (patrocinadors, publicitat...) i sobretot, esperem que es faci justícia per a Kathyryn Mayorga.

Font d'informació: DailyMail

CONCEPTES MAL APRESOS

Segurament Paula Echevarría, Melendi i Cayetano Polo (entre altres) són persones molt diferents.

Però una cosa que sí que tenen en comú: **els tres són defensors de la tan famosa com equivocada frase “ni masclisme ni feminisme, igualtat”.**

Està clar que cap d'ells està gaire informat sobre el feminisme, i ho han demostrat!

Paula Echevarría, 41 anys, actriu i model

Jo em defineixo com “persona”. Crec que no s’ha de ser feminista ni masclista, jo crec que els extrems mai són bons ni per un costat ni per l’altre.

Actualment ja no tenim res a demostrar. Ja tothom sap que ens valem per nosaltres mateixes.

Melendi, 39 anys, cantant

Sóc home, però lluitaré per les llibertats de la dona, perquè sigui igual que l’home, no pel feminisme.

Cayetano Polo, portaveu de Ciutadans a Extremadura

- Ni masclista ni feminista. Jo crec en la igualtat.
- El masclisme no busca la igualtat i el feminisme sí?
- Em costa molt pensar que això segueix essent un problema, encara que hi ha dades que reflecteixen determinades qüestions”.

REPÀS DE
CONCEPTES

Masclisme: defensa de la superioritat de l’home sobre la dona.

Feminisme: moviment que lluita per la llibertat de la dona i que té com a objectiu la igualtat entre homes i dones en tots els àmbits.

Per tant, Paula, Melendi i Cayetano, cal recordar que...

FEMINISME NO ÉS EL CONTRARI DE MASCLISME

Nellie Oshy

Revista dedicada a totes les dones que van lluitar perquè
nosaltres ara puguem seguir lluitant.